

ΣΥΜΒΟΛΑ

αν [μέρο]	: διάκριστος (= διακριτικό)	των	: ιουνιδής
εἰς διεύθυνση	: διακλινίσιμη	χρ.	: χρητικός
συνάδη	: διαπορεπτικός	λγκ	: ληγύλιθος
αριθμός	: διαπλανητικός, διάστατος	μολ.	: μολυστός
απλή	: διαπλανητικός, διάστατος	παλαιφ.	: παλαιφήναξις
απλή μετά	: διαπλανητικός, μετάποντος	παρούμ.	: παρούματακός
βιτα	: βιοτεκνός	ρειζ.	: reizianum
γάλικ	: γαλικότερος	σπ.	: σπανδεῖος
θε	: θεατρικός	τελεσιγέλευ	: τελεσιγέλευ
θεό A	: θεοφάνης A	τρόφ.	: τροφικός (= τροφικός μετρό)
θεό B	: θεοφάνης B	υποδιγγία	: υποδιγγίαμος
διόγμος		φαλ.	: φαλασικός
επανά.		φερ.	: φερεχράκτερος
επιφύτιο (= απόμενο μέρος)		χ' ο.	: κορινθιώτις
επιφύτιος		χρόνια Α	: χρονικήμικό διμετρό Α
επιφύτιος		χρόνια Β	: χρονιμικό διμετρό Β

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

✓ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟ ΕΞΑΜΕΤΡΟ (Μετρό επικής ποιησίας)

Τό διατηνικό εξέργερο είναι ο στίχος της άρχαιας ελληνικής έποντος ποίησεως, διό μόνο της γηραιότερης ήταν και της διδακτηκής. Είναι έπομενος ο παλαιότερος για την μάκις διάταξης έλληνων στίχων, μάκρου το διμετρό έπος είναι το παλαιότερο άρχαιο έλληνικό ποιητικό δημοφύργημα που μάκις έχει σωήθη. Αριστερά ο Θίος αντίς στίχος λεγομένοποιήθηκε ότι πιά μόνο άπο το έπος, άλλα και από τη φιλαστριά, την λευκαία, τους σηγγραφείς επωνύμους, τη βιοκλική ποίηση.

Στην αρχαιότητα διατίχος ήταν γνωστός με την ονομασίας ξένος,¹ γηγενής στήνος,² γηγανής³ μέρους,³ γηρών⁴ (ενν. μετρό).⁴ Το έπομενο για το λεγονικότερο του στίχου από το λεγομένοποιηθέν ήδη ο 'Ηρος'.⁵

1. Ήροδ. IV 29 αριθμητέας δέ μου τη γνώμη και Ομήρου Έπον την 'Οδύσσεια' έχουν διατελεσθεί δια τη στ. 8 85).

2. Ιλιά. Νό. 999 ο 9 «...εγκράμμα βίου μη πλέω τεττάρημα γηραιοκαν στίχων.

3. Διηγητ. Πλούτ. 1459 ο 32 από διμετρον το γηραιοκαν δέοντα της περίπολης γηραιοκαν.

4. Πλούτ. Νομι. 4 (62 C) «...την Πιλαία... μάρτυσετεν τόδε το γηρόνων (παρατελεσθείσα στήνος).

5. I 47 «...η Πιλην έν δέκαμετρο τόνο λέγει ταῦτα, VII 220 «ταῦτα δέ αρι έν δέκα

έξαμετρους χρέ έχοντα δέκα.

6. Ο P. Mars, ένας μεγάλος μετρικός των μητρώων μας, πρότεινε νό λεγομένοποιηθέν ο δρός στοιχείο (elementum) για νό δημοσιεύσην οι θεοίς ποιης επωνυμοποιηθέντων σ' ένα μετρικό στήμα, κατα διμετρο: α) elementum longum (μεγάλο στογέτων σύμβολο —) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη, β) elementum breve (μεγάλο στογέτων σύμβολο ω) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη, γ) elementum apterus (μεγάλο στογέτων σύμβολο ω) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη, δ) elementum brevis (μεγάλο στογέτων σύμβολο ω) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη.

Χρονη ταῦτα, δι ελεμένουν διεύθυνσιν μάκι μετρώντα στήματη, σύμβολο ω) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη, επιλεγμένης τη μάκι μετρώντα στήματη, σύμβολο ω) η θεοί για τη μάκις μετρώντα στήματη.

Δικτυωτός: —
Προνθέσιος: —
(Ηώντο στον τεργάσται πόδα)
Προκαλεσ.

στρατιώτη μέτα μαχρά συλλαβή (εμινοντάλαρπο θίλωγρο): — = στρατιώτης.
Τὸ καθίθετο, ἢ διακτυάστατον θηράδη τῆς μαχράς συλλαβής αὐτῷ δύο βριχεῖται,
δεν γίνεται ποτέ. Ο ἔκτος δάκτυλος είναι πάντοτε διστολλαρπός, με τη δευτερή,

συλλαβή, διαδρομή. ¹⁾

Τὸ δάκτυλον εξάμεντρο ἔχει ἑπτομένως τὸ δάκτυλονθή σχῆμα:

—
—
—
—
—
—
—

Δεδουμένους δὲ την δάκτυλην ως μέτρο έχει κανονικὰ τὴ μαρρή
—
—
—
—
—
—
—

(= δακτυλικὴ διποδία²⁾), θὲ ηταν συστότερο ὁ στήγος

νὰ διαριζέται «διακτυάλικο τρίμετρο» αὐτὸ θὲ πῆγη ὅτι ἀπλῶς διατηροῦμε τὸν

ἀγκαλιαρχακτηρισμό, διαν συντηροῦμε τὴν ὑπομετάσια «διακτυάλικο εξάμεντρο».

Εἶναι φρεσκό δὲ την ἐνδιλαγή δακτυλῶν καὶ σπουδεῖται ὁ εξάμεντρος.

στήγος παραπάτει μεγάλη ποικιλία μαρρῶν. Ο 'Ηρακλεῖτων, μεγάλος μετρι-

κός την 2. αι. μ.Χ. απαριθμεῖ στὸ ἔργο του 'Εγγείγδιον' περὶ μέτρων 32

μαρρῶν του (βι. Ἑλληνος Constitut. σ. 265). Εἴδε θὲ ηταν ἀρχετὸ νὰ

μαρρωμένων διατάξεων ὁ ἀκόντιος μαρρός:

α) δὲ διαδάκτυλος (μὲ 5 τριπλασιάδων δακτυλίους):

Α³ 448 τὸν δὲ ἄποδον ἴδοι προσέση πόδας ὥστε, Ἀχιλλες

Α³ 598 ἀδηγ ἐπειτα πεδινὸς κωλυθέα λᾶς ὀνταδής

—
—
—
—
—

β) δὲ διαδάκτυλος (μὲ 6 στροφευτικῶν):

Ψ 221 φυγῆς κατάβολον Πατροκλίδος δειλοῖο

φ 15 τὸ δὲ Μεσογῆη ἐνμβλητήριον ἀλλήλουν

—
—
—
—
—

γ) δὲ σπινθερόνδειος (μὲ διστόλιαβο τὸν 5. πόδα):

Α 157 οὔγετε σπινθεράθιαστα τε ἡγήσαστα

—
—
—
—
—

KANONES OMNIRIKHES PRORODATAS 1

- 1) Τὸ γρανὸ βραχὺ φωνῆν στὸ τέλος μᾶς λέγης γνωται θέσει μαρρό,
αὐτὴν ἐπόλεμη λέγη ἀργήτη μὲ δύο ἢ περισσότερα σύμφωνα ἢ μὲ ἓν διπόν:
Α 10 ἀνά σπαστον

Α 8 ἔριδη δινέμε

- 1) Τὸ φρανόρευ τὸ βραχιονε τὸ λεπτομηρό μὲ αὐτὸ τὸν πόδη, μόνο δένει ἡ βραχείον
κατέστη κατέστη τὴ θέση τὸν μαρρόν ³⁾ τὴ θέση τοῦ περιστού διστορη, ὡς δύον καὶ δένει
λαρυγνὸντος, εἶναι σύλλογα, μερικὲς παραδίκες αἵρετο τὸν κανόνη, δύος π.χ. στὸ στί.
Ζη 115 ὡς γέρου, σὺ τὸ γεννόντας ἵπας ⁴⁾ περιλέγεται). ⁵⁾

- 2) Η φίσει βραχιεῖα λήρουσα μᾶς λέγης ποὺ κλεψει μὲ ένα μέτρον σύμφωνα
ρων γίνεται θέσει μαρρό, ἀν ἢ επόμενη λέγη ἀργήτη μὲ ένα ἢ περισσότερα
σύμφωνα:

α 1 ὄς μάλα A 84 τὸν δὲ ἀπαμειβόμενον περιστέρη

- 3) Ι νυκὸ μαρρὸ φωνῆν τὸ διφθυγγός στὸ τέλος μᾶς λέγης μπορεῖ νὰ
βραχιονή, ἀν ἡ επόμενη λέγη ἀργήτη μὲ φωνῆν («νοταλίς αντε νοαλεν con-
pijūtum» ή βραχιονή αὐτὴ γίνεται γὰ τὸ ἀπορευθῆται ἢ λαρυγνός) τὸν κανόνης γίνεται
λέγεται χασι μὲ διπόνη βράχυν ση.

E 503 λευκοὶ πέπειθε γένοντα κονιάδων, δη μὲ δὲ μέντων

- 4) Η βραχιονη αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἡ μαρρά συλλαβή ἔχη προέθει

απὸ συνέγετο:

- A 15 κρανέψ ἀνά σπινθερά, καὶ λισσετο πάντας 'Ακανός

- Πβο. ὅμως
A 1 Μήπην μεσέ, θεέ, Πηγητέων 'Αχιλῆς

- Δ 473 ἔιδη σπαστο: 'Αθηνίωνος τὸν Τελαμώνος Άτος

Σύγχρονος γηγανῆ τελευτὴ μαρρό συλλαβή μᾶς λέγης παραμένει μα-

1. Οι πάντοιοι αὐτὸ τοὺς κανόνης αὐτούς, που τοὺς βραχιονες γὰ πρώτη δρόση νὰ
έργαζεσσοντα στὸ διπόνητε βράχη, ιερόνου καὶ γάτη τὴ μεταγενέστερη ποληπη, δη μόνο τὸν
βιονταν, όπις αι. 16-20.]

2. Στὸ πέριοδο καὶ στὸ πελέτρο μέσον εἰδυτές ταυτήτες (στὸ πέριοδο οι τούτες καὶ στὸ
πελέτρο τὴ προκτηρη, τὸ δίδυλο αὐτὸν νὰ εἶναι διπόνητο) κανόνην διέτα μὲ μόνη εἶναι διανετή

3. Εἶναι απότομο πολὺ σάνσιο νὰ καλυπτῇ μᾶς μὲ πέντε πόδηα θέσαι μαρρά τα-
καβῆ τὸ τέταρτο μίλον (νέμιον τῶν Wernicke - Giseke).

1. Με τὸν δρό αὐτὸ διπόνητα δια τὴν θέση γίνεται ἀσθέτη καὶ τὴ βραχιονή παραμένει μα-

2. Πβο. σ. 22 δέ.

3. Με τὴ κερατίτη διπόνητα, ως γνωστόν, αἱ πρωτοδικίες της πόδηας πρωταρθίας που

4. Για τὴν πρώτη κήρη των δραμ. βι. Κυρρ. Epist. ad Atticum VII 2,4.

χρή, μιλούσθητε λέξη που άρχιζε από φωνήν (ή χαστυδίσα δημάδη)

πραγματεί: για σμ ω δικ δ μαχρδ:

μηρ³ αναγορεύω αλλαπονθέρευο γαλ⁴ ξεσθε

A 305 τεττ⁵ ανεώ έγνεσθε, κάρη κοιδωνες 'Αχαιοι;

B 323 ήμετερη⁶ έη⁷ οικηρ⁸ έη⁹ 'Αργει, τηρθην πατρος;

A 30 ήμετερη⁶ έη⁷ οικηρ⁸ έη⁹ 'Αργει, τηρθην πατρος;

(4) Συγκ το λαρτικο βρεγ¹⁰ φωνην μαξ¹¹ λέξης, με αντοτέλεσμα νά δημιουργήται στη στηρικο φωνην τη επονευη λέξης, με αντοτέλεσμα νά δημιουργήται στη στήριξις (για σμ ω δικ δ βραχι):

στήριξις χαραβίδα (για σμ ω δικ δ βραχι):

* 178 ως έρματη, οι δικα έμοις δηλεσσα πιθωτο

5) Πολλες φρασες η τελει ρηφεγενα συλλαβη μαξ¹² λέξης χρησιμουσι.

τα δικ μαχρδ

α) μιλούσθητε ελνα γρυπη και ή έπόλευη λέξη αρχιζει με φωνην:

· 366 Οντης δροι¹³ γ' δημητα: Οντην δε με κακλήρηκοντα

β) μιλούσθητε καλειν με ένα μήτριο σύμφωνο και ή έπόλευη λέξη δεν αρχι-

ζει με σύμφωνο:

A 153 δενρο μακρόσμενο, δενει ου τι μου αιτιοι εισιν

A 85 θαρησης μελια εινεκε θεοποντων δη, τη οισθα

H δικαυταίας ασή, καθις και ζάλες που δικαφράσαμε ήδη (χαραδικο μακρό, χαραδικο βρεγ¹⁴), εναν βέβαια δινετο νά δικεινωνται σε άδιναμα τον πονητη νά βρη και νά ληρησησαντη την κακάληρη για¹⁵ κάθε περίπτωση έπομενη λεζη, πολια συγκα θμως οι κανικαλίες αιτες δεν είναι περιά μυο φωνησιανά. Δε πολλες προκρητικη περιπτωσεις οι δικαυταίας αιτες βρεισκουν¹⁶ την έπομητη τους στη δη ή έπομητη λέξη ειγε στην έπομη του 'Ομηρου—και ας μη γνωρισται τους πια — ενα f (= διγαμμα) μπροστα από το λαρτικο (για τους μεταγενετερους) φωνην της ή μετωπα διπο το λαρτικο της συμφωνο (το f δεν τημενωσαν στην χειρογραφη που μης ξετασαν το κενεντο του 'Ομηρου. ή δικαυταίη του διφετεται στην "Αγγλο φιλολογο R. Bentley [1662-1742]):

A 75 μηρην, Απολληλων¹⁷ (f) έκαπηθελεται δηματος

α 5 ιρηνησης (f)ηρ¹⁸ τε φηγην και νότον έταρδων

P 279 Ατας, δε περι μελ¹⁹ (f)ελησος, περι δ²⁰ έργα τερντο

A 515 ή διποτε, έπει τοι έπι δ(F)ησ, δηρ²¹ έη ειδέω

A 79 Αρελων κηρευ κατ²² (F)οι πειθωται 'Αχαιοι

98 πηρ²³ γ' απο πατο φιλιη δημεν²⁴ (F)ελκαπωδα κωνηρ

I 26 άλι δημθ, ώς άν έρω (F)ετηω, πειθωμεθα πάνες

1. Βι. καλ. σ. 41 εξ.
36

8105

Λ 710 παδ¹ έτ² έντ³ ου πο μάδα (F)ειδότε θούραδος άλητο
Ε 73 βεθμήρει κερηλής κατά (F)ειδόν έξι δονος

Οι αιγυπτιαρες διηπρευτες λέξεις του έρου διατημα ειναι:
άγριαμ, δελφοι, αιγοι άλις, ήμις, έρα, εθος, ειαν, ελεο, Ειδηρη, Ειδιγηρης, έκας, Εκατος,
επιτηθελητης, εκαρηθος, επιθελος, ειναι, εθη, ελεονης, δικα, καλ οι πολιτει
λ.τ., "Πλοι, ίνοι, τοι, ιποι, ήρημος, ιρη, οιδη, οιρης, διη, δοση, δηρ, δε,

ΤΟΜΕΣ 1

1 πενθημι μιμερη ή² (ή ζρηγη ν ζομηή) = δητερα άπο το 3. μαχρδ
(αιγυπη του 3. μαχρδου):

A 1 Μήρην άεθε, θεά, | Ηηγηηδέο, 'Αχιληος
1 _ υ υ υ ² υ υ ³ | _ υ υ ⁴ υ υ ⁵ υ υ ⁶ —

το πρότο βρεγ¹⁰ του 3. δικτυώου (= δητερα άπο τον τρίτο δρογκό):

2) × α τ ά τ ρ ή τ ον τρογαχι ισον (ή 0 ή λεια το μηή) = δητερα άπο

1 υ υ ² υ υ ³ υ | υ ⁴ υ υ ⁵ υ υ ⁶ —

A 13 λαστερεος τε θυγατρα | φέρεων τ' απερετοι επιστρα

1 υ υ ² υ υ ³ υ | υ ⁴ υ υ ⁵ υ υ ⁶ —

3) έφηθημι μερης = δητερα άπο το 4. μαχρδ (αιγυπη του 4. μαχρδου):

E 109 οησο, πειον Κατανηδόη, καταρηθεο δηρηον

1 υ υ ² υ υ ³ υ υ ⁴ | υ υ ⁵ υ υ ⁶ —

ε 203 διογηρες Απεγριδη, παλημηκαρ, θηνσαρε

1 υ υ ² υ υ ³ υ υ ⁴ | υ υ ⁵ υ υ ⁶ —

4) τρηγημι μιμερη ή² = δητερα άπο το 2. μαχρδ:

A 106 μάρη κακων, | ου πω ποτε μοι το κορηνον εινας

1 υ υ ² | — ³ υ υ ⁴ — ⁵ υ υ ⁶ —

1 12 μηρδ βοω²¹ | αιτο²² δε μετα πειθωση πονετο

1 υ υ ² | — ³ υ υ ⁴ — ⁵ υ υ ⁶ —

Χρήσιμη υποδειγη για την δικαγγελη των δικτυώσεων έξαλετρων στήκων: "Τοτερα μπο την τομη και δε την δηρη το δικτυωση δικτυωση τολμητει μην ή διο (διάλογο μην την τομη της τομης) δικτυωση τολμητει. Μη διο λόγα. Ποτε δεν τοκυωσε την πρωτη (τε δικτυωση πειθωσης οιδη τη διετηρη)

1. Ο δικαγγελη παρακαλεται αλ δικτυωση και στη γενουσα παρατηρησει που δια-
2. Τθρησμος (δην. πονη) διοματεται ή μετρηση μαρφη — υ (πβη.. και σ. 56 σημ. 2).

37

Γραμμάτων στίχοι που παρέκουν τη δυνατότητα για περισσότερες στάσεις

- A 477 Ηλίος δ' ἡγεμένει | φάνη | ἀνδράστενής, 'Ηλίος
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- B 37 φῆνη δ' γ' αἰρόσειν | Πρεδίουν | πόλιν ηματι κείνη
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- Τριπλοχαϊκή
(Έπειρος όπως ^(α) πάντα) Στάσεις περιπτώσεις μάλις γίνεται ή τούτη που είναι ή πάλι συγκρητική στάση δια-
χτυπικού έξιάπτου: ή κατά τρίτου προγάτου είναι συγκότερη από την πενθυμητή.
Τριπλοχαϊκή περιπτώση: ή πενθυμητής είναι συγκότερη από την έφθημημετρή τοπή μόνο σε περιπτώσεις
(Πέρα την γη) Βενα, ο πομπής λυρισμούσαι την έφθημημετρή τοπή μόνο σε περιπτώσεις
(Πέρα την γη) Βενα στή μέση του στίχου ήπαρχη μεταξύ της λέξης, ένα κύριο διό-
μετρητικό τοπό. Το ίδιο συμβαίνει και με την τριπλοχαϊκή τοπή.)
(Πέρα την γη) Βενα ποσα.

Ποτή δε δημοσίευσα μάλις την Εκδήλωση (caelisio non offici, caesura)!
A 37 κλεψίτην, αργυρούσσον, | δις, Χονίσην αιμαρβέρηκας

A τι καὶ τῆσσα πήγασος | Αχαιῶν "Πλοιοί είσοι

ΔΙΑΙΡΕΣΗ

Συγκά τελείωνται λέξη στο τέλος του 4. ποδός:

A 11 στήνεια τὸν Κρόνοντον ηγεμόνων || ἀργητῆρα
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$

(Θεοῦ, ο στήνεια έται και την κανονική του τοπή: Χειρόνηρη).

Τῇ διαβρωτὴς από τὴν οὐρανού τὴν ὄντας θεάν πονοκολικήν, πτλ. Ψευδό-
πλον. Περὶ μέτων 3 ἐφωνολογή δὲ έστιν, διαν ὁ τέταρτος πολὺς δάκτυλος
δῶν ματρικῆι εἰς μέρος λόγου. Άπο τὸ ίδιο κείμενο πονοριστροφορούμενος δὲν
ἀρθριστεῖ κακάρητα παρ', δύον οἱ τὰ βουκολικά πονήματα γράψαντες ταῦτη
κακάρητα τῆς φωνῆς.

ΖΕΓΜΑΤΑ

1) Ζεῦ για τοῦ Hermann, (βλ. G. Hermann, *Orphica*, Leipzig
1805, 692); ἀπορεύεται νὰ τελείωνται λέξη στηρεά δηλαδή πρώτη βεργετή
σπλαβή τοῦ 4. διατρίου (με τόλλα λόγα: ἀπορεύεται ή κατὰ τέταρτον
τροχαῖον τομῆ):

- A 21 ἀτύμενοι λιὸς οὐδεὶς εκφρόνοις 'Αταλλών
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 148 τὸν δ' ἄροινδον ιδον προερχητή πόλις ὅκης, 'Αχαιλεὺς
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- (Πέρα την γη) Στάσεις περιπτώσεις μάλις γίνεται ή τούτη που είναι ή πάλι συγκρητική στάση δια-
χτυπικού τέσσαρας: ή κατά τρίτου προγάτου είναι συγκότερη από την πενθυμητή.
Τριπλοχαϊκή περιπτώση: ή πενθυμητής είναι συγκότερη από την έφθημημετρή τοπή μόνο σε περιπτώσεις
(Πέρα την γη) Βενα στή μέση του στίχου ήπαρχη μεταξύ της λέξης, ένα κύριο διό-
μετρητικό τοπό. Το ίδιο συμβαίνει και με την τριπλοχαϊκή τοπή.)
(Πέρα την γη) Βενα ποσα.

- A 21 ἀτύμενοι λιὸς οὐδεὶς εκφρόνοις 'Αταλλών
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 148 τὸν δ' ἄροινδον ιδον προερχητή πόλις ὅκης, 'Αχαιλεὺς
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- (πβλ. Πλοιοί, Θεογ. 319.)
ή δὲ Λιμπαδαν ἔτικτε πρέσσαν | ἀμαυράκετον πῷο
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- Σύμμαχον μὲν ἥττα εἰπάμε στὴν σ. 25 για τὸ περιεχόμενο του δρου «λέξη»
στὴν μετρικήν, δὲν ξέρουμε περιάπτωση του ζεύγκτασ του Hermann στη στίχου
πόσας οι παραχατώ:

- A 196 ἄργω οἴανος θυμῷ φιλέοντά τε κηρομένη τε
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 175 οῖ κέ με τηνίσσουν, μιάκτα δὲ μητέρα Ζεύς
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 134 ἥσθαι δενόμενον, κέλει δέ με τηνδό μποδονταν
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 235 φιστει, δέται δὴ ποδῶν τοιην̄ δι οὐδεσσον λέκτειν
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 576 ἑσθῆτης εσσεται θῆσος, δέται τὰ κερεόνα τητῆ
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- 2) Ζεῦ για της βουκολική φιλέσσεις διατερέσσεις ἀπό την πόσα: στὸ 4. πόδος
ἔχῃ σπονδεική μορφήν, ἀπορεύεται νὰ τελείωνται λέξη στὸντολούμενος:
μεταξύ της λέξης (με τόλλα λόγα: ἀπορεύεται ή βουκολική φιλέσσεις δια-
τερέσσεις παραστίνεται φόρεται σημεῖον στὸ δημητρού έξιάπτου:
- A 89 σοὶ κολῆς παρὰ την πατέτασσας | κείνας έποστε
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$
- A 71 καὶ τῆσσα πήγασος' Αχαιῶν "Πλοιοί είσοι
 $\frac{1}{1} - \frac{2}{2} - \frac{3}{3} - \frac{4}{4} - \frac{5}{5} - \frac{6}{6} -$

1. Ο κανόνης απότις δέντροις, μόνο για τὸ διασταύρωτο έξιάπτο, μᾶλλα και για τὸ κανόνης άρχοντος διαγνώσεις. Δεν λεπτώνται τὰ παραδείγματα στα δύοτα δέντρα γιατί τοις και για τὴ διάσταση (τηρ. τὸν τροχαῖον περιφέρειρο στίχο του Αρι-
λέων [τόπον. 66, 2 D.] τὸν κανάς μετρεῖται δέντρον | διπλαιμέτρους κανονῖ).

Φυσικά, δὲν μπορεῖσθαι πάλι παράβοση τοῦ ζεύγματος τῆς βουκουλωνής

Διαφέντως προσαρθρίμενα ὅπως:

I 27 φεγγανεψ σὺν ὥρα φίλην ἐς παρεδότα γαῖαν
1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 —

A 61 εἰ δὴ διμοῦ παθεῖσας τε δαιμῆ καὶ λογικὸς Ἀγαποῦς
1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 —

A 77 ἦ μέν μοι παρόρων ἔπεστιν καὶ γερσῖν ἀγῆξεν
1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 —

ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΕΙΤΗ ΔΙΚΤΥΑΙΚΟΝ ΕΞΑΜΕΤΡΩΝ ΣΤΑΧΩΝ

"Ἔδη οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ μιλῶντες γὰρ πάθη (= παραμερρόδεις = διώλησις μορφές) τῶν διατολικῶν ἔξαμετρων στίχων: οἱ δῆιοι γρηγοριστοῦσιν τὸν τὸ διο πράγμα καὶ τὸν δρό γνωμόντες: «Γίνονται τὰ ἔπη χαλᾶ ἢ κατὰ τὴν πάθησιν τὴν ἀνθετικήν. Βακάρερον δὲ τοῦτον διατολικόν κατὰ τὸ τὴν ἀρχήν, τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἔτι ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ μὲν διαπολέμως καὶ διαστρελώς ἐν τῷ μέσῳ δὲ δι προσοχῆς καὶ δι λαχαρός ἐν δὲ τῷ τέλει δι διογκότηρος, δι καὶ μακροστελής φασι, καὶ δι μετορθος, οὐδὲ καὶ τῷτον στήχουν φασιν.²

Προκεφαλοὶ λέγεται δι στήχος, αστραν ἐν ἀργῆ πλειστήσῃ ταῦλαθροί.

δ 682 Φ επείπεν διωρήσιν Οδοιστῆρος θείοιο
E 349 Η οὐδὲ μέν διτε γνωπάκοις ἀνάκλιναις ἡπειροπονέεις

,Αχέραλος ἔναι δι στήχος, *ἀστραν ἐν ἀργῇ* ἔλεπτη χρόνῳ:

Ψ 2 ζῆται δι τῆς τε καὶ Ἐλέποντον ξεντο
φ 25 ζῆται διτε σὺν ἀρχέτῳ καρπερόδημον

Προκεφαλοὶ λέγεται δι στήχος, *ἀστραν ἐν τῷ μέσῳ πλειστήσῃ* η ταῦλαθροί

Ι 263 φοροῦ:

B 544 θύρης πήτειον ἀμφὶ στήθεστι

Ι 264 αράδε (ἢ σφηγαῖας η σφηγαοειδῆς) εἶναι δι στήχος αἱ κα-

τὲ τὸ μέσον ἔλαπτης χρήματα η ταῦλαθροί.

κ 60 βῆρις εἰς Αἴθιον κιντα δόματα τὸν δι ἐκθετον

1. οὐδὲ διοτερεύοντα τὸν στήχον δι τὸν λέξεων λεγενή καὶ διφτη τῶν αττικῶν η 119 καὶ M 208 δὲν αποδεῖται νέο δρεπανεῖται στὴ διανοήστη τοῦ φ. Πρὸς τὴν ἔξηρην τοῦ κανονικᾶς δὲν ηταν διανοτερόν νέο γραμματοπονθῶν δὲ ποιημένα σὲ διεκτικῶν ἔξαμετρο. Λέξεις π.χ. ποὺ εἶχαν μέτα βροχεῖα συλλαβήν ἀνάμεσα σὲ δίο μυκρότες συλλαβές, λέξεις δηλ. κρητικοῦ ρυθμοῦ (— υ —) ποὺ δὲν διπῆρε (ἢ δὲν βριτικόν) τρόπος νέο βραχυγυθῆ ἢ διεύρη μακρότες συλλαβῆς τους, κανουναῖς ηταν διδυντο νέο ληρηγματοποιηθῶν στὸ διατολικὸν ἔξαμετρο (ἴδεα διηρκεύων φωνατὰ καὶ λέξεις ρυθμοῦ π.χ. — υ — υ: ἡγηστρει, η — υ — —:

2. Σύζηται τὸν στήχον δι τὸν υποχρεωτικὸν διεργότον στὴ μέσην τοῦ στήχου, αὐτοῦ, XIV. 882 d-f, Ψευδό-Πλον. Πτελού μέρων 3, Βιβλιοθ. Πιλαρέβ. (βλ. τοῦ Index τῆς Λεξικούς λέξεων διεργάρων).

Δολιγόνος λέγεται δι στήχος αἱ κατὰ τὸ τέλος πλειστάνει συλλαθρῆς:

ε 231 λεπτὸν καὶ καρύεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' έξην [I]

Γ 237 Κάνοντες δὲ ιππόδρομον καὶ ποὺς ἀγαθῶν Πολιορκίαν

Μελουρός εἶναι δι στήχος αἱ κατὰ τὸ τέλος ἔλεπταν Ηδονηροῦ:

M 208 Τρῶνς δι ἐρυγρησαν ὅπως ἵπον αἰλον ὄργην

"Ἔδη οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ εἶχαν κάτιμε τὴν παρατήρηση δι τὸ δριπερεῖον σημεῖον διὰ τὸ περιπτώσεως αὐτῆς δὲν πρόσειται γὰρ πραγματικὰ (πάθη), μπροτερεῖ νά θεραπευθῇ «διτε συντζήρωσεως διατάξεως ορθοπεδίησαν». Επει τὸ ποδοθεκναν δὲν διατάξεως θεραπευθῇ δὲν είναι βρέπεια διατάξη γὰρ τοῦς ἀκλινοθεούς κρέλους παρθίμου διόρος θεραπευτεῖς διτε συντζήρωσεως τῆς πλε καὶ ο σινιγγές εἰς μέσον μαχρήν παρθίμου παρθίμου διόρος θεραπευτεῖς διτε συντζήρωσεως τῆς θρηπηθεων ἀπότον μπροτερεῖ νά θεραπευθῇ περιπτώσεως αὐτῆς σημεῖον δι τὸ περιπτώσεως αὐτῆς παρθενούσαν περιπτώσεως τῆς μετρίας, ήδη πέσσει:

I 5 Βροχές καὶ Ζέρηρος, τό τε Θρηπηθεων ἀπότον
γ 149 Βροχέης πεινοντα τὰ μετρίας, ήδη πέσσει:
μ 423 Βροχέης βέβητο, βούς ωριοτετευχός
, Αχριθῶν γη' αὐτὸς οἱ νεώτεροι μετρικοὶ διακέγγησαν τὴν εξέργηση πρὸς κάπιαν διατεύθυνση. "Επει μηρησαν γὰρ τὴ μετριανή ή δι τινα ἡ εξάταση σ. 1.

ΜΕΤΡΙΚΗ ΕΚΤΑΣΗ

Στὴν ἐλαργανὴ γηλάσσα — ζεῖδο βρέπεια μάς ἐνδιαδερματα καὶ μηροφθοὶ ποὺ αὐτὴν εἴχε στὴν παντοτήτη τοῦ Ομήρου — ὑποτίθεται ἐνα πολύθιδος μπόλεις κανονικά δὲν ηταν διανοτερόν νέο γραμματοπονθῶν δὲ ποιημένα σὲ διεκτικῶν ἔξαμετρο. Λέξεις π.χ. ποὺ εἶχαν μέτα βροχεῖα συλλαβήν ἀνάμεσα σὲ δίο μυκρότες συλλαβές, λέξεις δηλ. κρητικοῦ ρυθμοῦ (— υ —) ποὺ δὲν διπῆρε (ἢ δὲν βριτικόν) τρόπος νέο βραχυγυθῆ ἢ διεύρη μακρότες συλλαβῆς τους, κανουναῖς ηταν διδυντο νέο ληρηγματοποιηθῶν στὸ διατολικὸν ἔξαμετρο (ἴδεα διηρκεύων φωνατὰ καὶ λέξεις ρυθμοῦ π.χ. — υ — υ: ἡγηστρει, η — υ — —):

έναν μπό τούς τρίακοντα πυράνους. Άπο ένα θλευτικό πολύμα του ελεύθερης γράψει για την τηγάνη του 'Αλκιβιάδη, η τύχη μέντος έσωσε μερικούς — εἰδικήστοντας στην ουσία, ίδου οι τεραστεῖς πρόσωποι (ἀπόστ. 2. D. = Diels - Kranz, *Die Fragmente der Vorsokratiker* 88 B 4):

καὶ τὸν Κλεινὸν εἶδον Ἀθηναῖον στρατανότον
, ἀλκιβιάδην νέονταν δημόσιας τεθόποιον·
οὐ γάρ ποτε ήτο τονού· ἐραριζεῖν δημοσίων·
τὴν δὲ ταρπεῖον κείσαντα οὐκ ἀμέτρουν.

Τὸ διηγεῖται 'Αλκιβιάδης ήταν ἄδηντον τὰ γενεράτον σ' ἔναν στήχο ποὺ ήταν
καὶ του μονάδα τῆτον δικτυωτοῦ ρύμου. Ήταν δὲ Κριτας, μηδὲ μιτρόντων αμέ-
τρου μετὰ τῶν πρώτων ἐξάμετρο στήχο νὰ γράψῃ — διποὺς διπλατοῦσε τὸ βασικό
τοῦτο τοῦ πονηματοῦ του — ἔναν πεντάμετρο στήχο, ἀναγκάσθηκε νὰ γράψῃ
τὴν θέση του ἔναν ταυτούτῳ τρίμετρο στήχο (βιβ. σ. 47 εξ.) καὶ δικασιογρίθηκε
γού αὐτὸς ἡμέτον τὰ θεωρήσουμε μᾶλλον βέβαιο διτὶ μετὰ τὴ λ. Ἐλευθερίαν
δὲ Κριτας δήλωσε τὸν πεντάμετρο στήχο τὸν ἑλευθερικὸν του διετέλευτον.¹
'Αργότερα γάρ τὴ δήλωση του ἑλευθερικού διετέλευτου χρησιμοποιήθηκε καὶ
δόσις τὸ θλευτικόν ματητικόν τὴ δικασία τὸ ματητικόν.²

Οὐ δρος πεντάμετρον δέν μποδίζει βεβιωτικήν τὴν πραγματικότητα. Διν
πρόσκεπται, πράγματα, γὰρ πέντε «μέτρα» στὴν σειρὰν, ἀλλά — δύο τοις εἴναι, φα-
νερό — για $2 \times 2 \frac{1}{2} = 5$ «μέτρα». (Καὶ έτοις ἐπομένως, δύοις καὶ στὴν περι-
πόλιστη του δικτυωτοῦ «τετραμέτρου», μετάδις συντροφοῦς τὴν παρέδοσην, διεν
συνεχήσουμε νὰ γρηγοριανοῦμε καὶ σήμερα τὸν δρό πεντάμετρον). Εἴναι όρο
τὸν τὴν δογματικήν παρατητικήν του τὴν ἔχουμε σ' ἔναν θλευτικό πολύτη τῆς
πρόσκεπτης ἐλληνιστικῆς ἱστορίης, τὸν 'Ερμηνεύοντα.³)

Παρατητικός

1) Στὸν ἐξάμετρο στήχο:

"Ο, τι ἴσχει γὰρ τὸν δικτυωτὸν ἐξάμετρο στήχο τοῦ ἑλευθερικοῦ. Ιδιαίτερα γνωρίσματα

τοῦ διετέλευτον:
α) ἡ κατὰ τρίτου τροχαίου τομὴ εἶναι συμμοριακά συγκότερη ἀπὸ τὴν

πενθημημεροῦ.¹

β) δὲ 5. πόδας εἶναι κατὰ κανόνα κανονικάς διέκτυλος.

2) Στὸν πεντάμετρο στήχο:

α) Στρυνόδοτον στὴν θέση δικτυώντων ἐπιτρέπονται μόνο στὸ πρώτο τὸ ματητικόν.

ποτὲ στὸ διετέλευτο.²
β) Στὴ τέλος τοῦ πρώτου τὸ ματητικόν ἐπιδιώκεται νὰ ὑπάρχῃ τέλος λέγεται (πβλ. 'Ηρακλ. Εγγειο. περὶ μέτρων 52, 20 C. «δεὶ δεὶ τὸ ἑλευθερίον [= δὲ πεν-
τάμετρος στήχος] τέμνεσθαι πάντως καθ' ἔτερον τὸν πενθημημεροῦ, εἰ δεὶ μή,
ἕτοι πεπλημεγμένον, οἷον τὸ Καλλιάκου λέγει, τὸ δὲ Διοσκούριδεων
γνεγέναι»).

γ) «Ἡ κατηγορία διάδεσται στὸ διό τὸ ματητικόν κανονικάς παραπλεύτει: μόνο
σὰν ἐξάλεπτη τὴ συναντοῦμε. Π.χ.:

Θεογν. 478

οὔτε τι γάρ τίρω | οὔτε λίπη μεθίνω

δ) Συλλαβῆται *abreviis in longo*.³ στὸ τέλος τοῦ πρώτου τὸ ματητικόν ματο-
κείσεται: μόνο σαν ἐξάλεπτη τὴ συναντοῦμε. Π.χ.:

Θεογν. 2

λήροματα διάδοστος | οὐδὲ ἀποστανόμενος

Εἶναι μάλιστα φανερό διτὶ οἱ πονητές προσπαθῶν νὰ ἔχουν στὸ πέδιο τοῦ
πρώτου τὸ ματητικόν φύσει, διτὶ θέσει μικρῷ τοιλασθῆναι.

ε) «Οὐτισμὸς ὀλόνωκηρο τὸ διετέλευτο τὸ ματητικόν τὸ ματητικόν καλύπτεται ἀπὸ μία μόνη

καλλι. 1, 2 D.

δέ νέοι, οὖδε αἰδεῖσθαι διμοτικευκτίστοντας;

— Ο — — — | — Ο Ο — Ο Ο —

1. Ο λόρος εἶναι θέρμαντας φύσεις, μὲν τρόπο αὐτὸς πονητές πενταμέτρους νὰ μὴ συν-
τάξει τὴν τοτὶ μέρος τοῦ ἐξαμέτρου του μὲν τὸ διό ματητικόν τοῦ πενταμέτρου: ἢ συνήγοη
Οὐ δικτυώνται πονητοί.

2. ΠΒλ. Ηρακλ. Εγγειο. 51, 21 C. τρέ μὲν διετέλευτον αἰσθοῦ μέρος ἑτανταλλαγμού δει-

μένει, δε μόνο δικτυώνται συλλαβῆς, τὸ δὲ πενταμέτρου κανονικούς δέιπει τοὺς δύο πόδες,
διῆτον καὶ μετανοῦ πονητού μὲν πενταμέτρου.

Τυρ. 3a, 6 D.

εἰθίσταις ὥργανος ἀνταπαιεθομένος

— — — | — Ο Ο — Ο Ο —

στ.) Το ὄροστονευτο ἀνάμεσα στὰ δύο ἡμιετή εἶναι πολὺ συχνό:

Καλλίν. 1, 19 D.

θηγγακοτος; ζόνων | δ' ἀξιος ημεδετον

Τυρ. 8, 36 D.

πτώσασσες μεγάλοις | βάλλετε χεραδοῖς

Θέργν. 2

λήγονται ἀγορευος | οιδι μποταπομένος

Ξενοφάν. 1, 14 D.

εὐηγήμας μέθοι: | καὶ καθαροῖσι λόροις

Κεράτη 1, 7 D.

μέγερηπος τ' ἄφενος | κυλίματα μαρόνενος

¹ Ελεγενακά διστυγά ξέρουε στὴν ἐ. λ. ε. γ. ε. ι.α (παλαιότερου ἐκπρόσωπου: Καλλίν., Ἀριθμογε., Πορτραγ., Μίμερηρος, Στόλων, Θεογυμ.). καὶ στὸ ἐπίραμα μαρόνα (τὸ εἰδός αὐτὸν, ποὺ τρύπεται μεγάλη ἀκμῇ στούς ἐλληνοτικοῦ χρόνου, ἔχει παλαιότερο μεγάλο ἐκπρόσωπο του τὸν Σιμωνίδη τὸν Κείο). Μόνος ἀπὸ τοὺς τραχικοὺς πονητὲς ὁ Εὔρεπος ἀρχητικούς στῆν Ἀριθμογε. του (στ. 103-116).

IAMBICO TRIMETRO ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΤΡΙΠΤΟ

Τοὺς παλαιότερους ιαμβικοὺς τριμετρους στήκους τοὺς ξέρουμε μαρτυρημένους στὸν Μαργύρη, ἵνα ποίημα ποὺ ἔφερε ός ἔμπας μὲ τὸ δυνατόν

Οι μέτρους ἀνάμεσα στοὺς δικτυωτοὺς ἑξάμετρους στήκους τοὺς ποιήματος αὗτοῦ ἀντικείμονας ποὺ καὶ ποὺ καὶ μερικοὶ ιαμβικοὶ στήκον. Άπο τοὺς τελευτοὺς ποιῆτες ποὺ ἔθραψαν ποιήματα καὶ στὸ μέτρο αὐτὸν εἶναι ὁ Ἀριθμογε. οἱ Πάτριοι. "Ἄλλοι διηγεστοὶ παλιοὶ ιαμβογράφοι θίγουν ὁ Σημωνίδης ὁ Αιμοργίνος καὶ ὁ Παπαναζ. Ἐφέσιος. Το λαμβικό τριμέτρο ξέρει αργότερα τὸ συνθέτερο μέτρο τῶν δικτυωτῶν μετρῶν τῆς τραχιότερης καὶ τῆς καμαρδίας. Ποὺ δητεν τὸ στογήτο ποὺ ἔκαψε δύστε τὸ μέτρο αὐτὸν νὰ γίνει τελικά τὸ πιὸ κακόληγό τὸ τὰ δικτυωτά μέρη τῶν ἀπόγονων ἐλληνικῶν δρομέτων τὸ μαθιζόνυμε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη: Πλογ. 1449 a 24-28 «ὅς διαμένεις αὐτῇ έστιν ή λέξις μέτρων τὸ ιαμβέτον ἔστιν» σημειεύει δὲ τούτου τολείστα γέρη ιαμβεῖα λέγοντες τὴν τῆς διακέκτη τῆς πρὸς ἀλιγήσιν, ἐξαμετρα δὲ διληάκης καὶ ἐρθαίνοντες τῆς λεκτηρῆς ἀριθμογε. Πλογ. 1408 b 33-35 «ὅς διαμένεις αὐτῇ έστιν ή λέξις τῶν πολλῶν διο μάλιστα πάντων τῶν μέτρων λαμβεῖα φθεγγονται λέγοντες» (ηθ. καὶ Ρητορ. 1404 a 30).¹

Ο ιαμβικὸς τριμέτρος στήκους διποτελεῖται ἀπὸ τρία λαμβικά μέτρα (× - Ο -):
X - Ο - X - Ο - X - Ο -

1. Απὸ τοὺς στήκους τῶν ἔνορων στὴν νεολαγησθεῖται ποιήση δ τὸ δικτυωτό εἶναι

ἀλιγήσιν ὁ δικτυωτούλων μέτρος: δεῦτε εὐηγ., πράκτημα, λέγει οἱ φρεσκές τοῦ, καθίστας μαρόνης, τοῦ τὸν καὶ ἀκείνον εἴτε φρεσκόν.

2. Τίκτος λαμβικός ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μία θρυξεῖται καὶ μία μερικὴ τολμασθή (τ.).

Τὸ λαμβικό μέτρο εἶναι μία λαμβικὴ διποτελή (ηθ. σ. 24), στὴν πραγματευόμενη ὅμοιος τὸ κέτι τὴ μερικὴ συλλαβή (syllaba antepys, πληθ. syllabae antipites) μὲ καλομορθῆ μὲ φρεσκόμετρο: × (ηθ. καὶ σ. 33 σημ. 6).

3. Η τελευταία τολμασθή τοῦ στήκου λαμβεῖται καὶ έχει (ηθ. σ. 34 σημ. 1) νὰ εἶναι τὸ πραγματευόμενη βραχυγέρων γιὰ τὸ μέτρο ομοίως λογοπαθετηταί μαρόνηρχον.

4. Επειδὴ μὲν τὸν δικτυωτό λαμβικὸν τριμέτρο στήκου συναντούμε διὸ μαργαρελέμενο

Φανερή είναι η επιθυμία τῶν ποιητῶν, μὴ τὸ ἄλλο τοῦ στίχου νόο διολκόησσεν καὶ τὸ νόονα. Τὸ φανερόν τοῦ δια τούς εἰλασ μέον, τῆς ψηφιστικῆς διλ., συλλέκτεσσος τοῦ τέλους τῶν στίχων μὲ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπίμενου στίχουν, ἀπονεῦται λιθαρτρά σύγκειται στοὺς ιαφθικοὺς τριμετρίους στίχους τῶν διαρροκῶν, οἵ οἵτο ποὺ ὁ ποιητὴς αὐτὸς νόο ὑπέκειται στὸ τέλος τοῦ στίχου αὐτοῦ καὶ διολκόησσεν τὴν Καρποτονίαν, 226, 17 εἰ. Conscr.

τὸ διορθώσαντος στόχον τοῦ Εὐγενίου τοῦ Ημεροτίαν, 226, 17 εἰ. Conscr.

λογ καὶ διορθώσαντος στόχον τοῦ Εὐγενίου τοῦ Ημεροτίαν, 226, 17 εἰ. Conscr.

Eἰρ. Μήδ. 1
εἴη, ὅρει, Ἀργονᾶς | μῇ διαπνάσθαι σκάρδος
— _ — | — _ — | — _ — | — _ — | — _ — |

2) ἡ ἔφοη μεμερίσησε τὸ δευτέρῳ βραχῖον:

Αἰσχ. Πλέον, 189
τείχευεν ἢν μάλιστρον | παῖς δ' ἔμος καθὼν
— _ — | — _ — | — _ — | — _ — | — _ — | — _ — |

Οἰδ. T. 332 ἐγὼ δὲτ εἰμιον οὐτε σ' αληγα, τι ταῦτα,
αὔλιας λέπιστε;

791 ἀς μηρὶ μὲν κρέη με μερζήσσων, γέρως δ'
ἀττίχητον ἀθρέτωτον θηράσσοντι οὐτον.

ΠΙΘ. καὶ Ἀρετορ. "Οἰδ. 1710-17:
Ζωρέι, καὶ θέματα θυματάσσοντο δ'
αἴρουν διαψυχήσαντα πελεκάνην κατηπονήσιν.

Δεν εἶναι έπονος στίχου μὲτανάστης, ἀλλὰ τὸν πελεκάνουν μὲ προκλητικὴν λέξην
ἢ οἱ στίχοι ποὺ αρχίζουν μὲτανάστης, ίταν: *Φυλακήσθητις, δὲ οἱ*
Φιλ. 243 *διαρροήστηροι*
Οἰδ. T. 1084 *πελεκής οὐκ ἀνέξθησμι*, εἴτε
πατέρας δ'

ΤΟΜΩΣ

Οι κυριότερες τομές στὸ λαμβάνον δημίουτρο εἶναι:

1) ἡ πενθῆμι μερισμήσεις, διπλό τὸ δευτέρῳ βλαχόρο:

Αἰσχ. Πλέον, 197
πάντας δ' ἔμος παῖς, | καὶ πατήθη παριόταται

— — | — — | — — | — — | — — |

Σοφ. Οἰδ. T. 1
δὲ τέλου, Κάθισμα | τοῦ πάται νέα τροφὴ
— — | — — | — — | — — | — — |

τετρῷ καὶ τὸν καταπλακτικὸν λαμβάνον δημίουτρο. ΠΙΘ. Ἀρχιλ. ματθάστη. 112, 2. D. πολλῆρι καὶ

πριντές δημάστην λέγενεν.

1. Δύον διακεκτωτωτούλαθρό τῶν δημητρίουν μὲτραριδάδου εἶναι διωρέστηρης, ἡ ἐπιθυμία τοῦ ποιητοῦ στὸ τέλος τῶν στίχων καὶ φράση τοῦ (ιανόμος τῆς λευκού τοῦ στίχου) αὐτού. Στὸ διακτικόν διημάστην, τὸ μετωνομάστην τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, τὸ δημητριακόν, δὲ σημαντικόν δὲν διωρετακείται καθόλου νὰ περιστρέψῃ τὸ νόο τοῦ καθέτριπτον. Εἶναι δέ τοῦ ποιητοῦ τὸ διορθωτικόν, τὸ μετωνομάστην τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, τὸ δημητριακόν, δὲ σημαντικόν δὲν διωρετακείται καθόλου νὰ περιστρέψῃ τὸ νόο τοῦ καθέτριπτον. Τὸ διορθωτικόν τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, τὸ μετωνομάστην τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, τὸ δημητριακόν, δὲ σημαντικόν δὲν διωρετακείται καθόλου νὰ περιστρέψῃ τὸ νόο τοῦ καθέτριπτον. Καθὼς δύον περιστούλημέν τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου ποιητοῦ στόχον ποιητικού πονητηρίου δημιουργία, ήδη πάτη πονητήριον τὸ διαρρόνον τοῦ δια.

πονητηρίου στόχον πονητηρίου δημιουργία, ήδη πάτη πονητήριον τὸ διαρρόνον τοῦ δια. στολίσαμεν τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, διημάστην διημάστην δηματθάστην δηματθάστην τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου, τὸ μετωνομάστην τοῦ δημητρίουν μὲτραριδάδου στίχου.

1. Παρέδειγμα λέξηπονος:

Σημειω. 9 D. τι τείνεια μὲν μερζήσσων | λιθων ἀπέβαμεν:

— _ — | — _ — | — _ — | — _ — |

ἀνάλυση τῶν 3. μαρκῶν:

Εὑρ. Ἰτελ. 43

καὶ τὸν μὲν ἡμέραν πολέμου νεανίαν
— _ U — U — U — U — U —

(πβλ. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 15, Σιφ. Φιλ. 1232)

ἀνάλυση τῶν 4. μαρκῶν:

Εὑρ. Βούκ. 932

ἄλλ' αὐτὸν ἡμεῖς οἴκι σε θεωρεῖναι μέλει
— _ U — U — U — U — U —

(πβλ. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 19, Σιφ. Φιλ. 7)

ἀνάλυση τῶν 5. μαρκῶν:

Εὑρ. Βαύκ. 1051

ἢν δ' ἄγρος ἀμφικτυμονίαν διάβολον
— _ U — U — U — U — U — U —

(πβλ. καὶ Αἰσχ. Εὑρ. 480 [πβλ. καὶ Αγ. 485], Σιφ. Φιλ. 1302, Αἰτ. 459)

Τέτοιου εἴδους ἀναλύσεως ἔχουμε συνήθειος σὲ στήκους στοὺς ὄποιους διποιῆται εἶναι ἀναγραμμένον τὰ λογοτυποποιητὴν κύρια ὄνόματα τοῦ ἔχου περισσότερος ἀπὸ μία βροχεῖς συλλαβῆς στὴν σειρά:

Εὑρ. Ἰππολ. 11

Ἴπποιον, ἀρηοῦ Πιπίθεως παθεῖμα

— U — U — U — U — U —

Ιφ. Αἰλ. 91

Ἀρειανὸν θῆσαι τῇ τοῦδε οἰκονότη πέδου

— U — U — U — U — U —

Εἰλ. 99.

μητροτέο ποθ', Εἰλένης Ηθοεν, ὡς ἀκούομεν

— U — U — U — U — U —

1004

ἔρωτα σάρκεν, Μενέλεος, πενθόμορο

— U — U — U — U — U —

Αἰσχ. Πλέσ. 447

ηῆσος τε ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων

— U — U — U — U — U —

Σιφ. Αἰτ. 198

τὸν δ' αὐτὸν τοῦτον, Πολυκνετην λέγω

— U — U — U — U — U —

Εὑρ. Εἰλ. 123

ἢψη δ' ἐπ οἴκοις σὴν δάμαρτι Menéleos

— _ U — — U — U — U —

Οὐ τέλος λόγος ἀναγράψει καὶ φράσῃ τὸν ποιητὴν νὰ διποιεῖται μὲν οὐ λέγεται μερισμένος:

Εὑρ. Εἰλ. 88

τελαμῶν, Σαλαμῖνος πατροῦ οὐ θρέπαστι με-

Telamōn, Salamīnōs patrūs οὐ θρέπαστι με-

Iφ. T. 19

ποιῶν μὲν κώνηρη σὴν Ἰμρένεων Αγρεμού

— U — U — — U — U — U —

Ηὴ δι στ. 88 ἀπὸ τὴν Εἴλην τῶν Εὐρυτίδην ποὺ ἀναρέθουμε πόλι πόνων,

μῆκος διδάσκεται δὲν ἀναγράψει μπροστούμε νὰ ἔχουμε καὶ στὶς μήτορες συλλαβές.

Στὴν πρότεττον σόλην πρέπει φυσικόν τὰ ποιητής, λογικόντος δὲ τὴν θεωρητικὴν διαδιάταξιν ἀλλὰ καὶ μὲν ἀπορίαν τὴν άδειαν νὰ προχωρήσῃ οὔτε σειραὶ καὶ στὴν ἀναλύσην τῶν «μαρκῶν» συλλαβῶν.² Οπωσδήποτε,

στὴν 2. καὶ 3. διοργανούμενη ἀναλύση στὴν έκπρεπεσταταν μόνο δὲ στὶς θέ-

σεις αὖτε ὑπερβαν κόρεα διόνυσα:

Εὑρ. Μήδ. 710

γονάτων τε τῶν σῶν ικετία τε γίγραμα

— U — U — U — U — U — U —

Εἰλ. 116

Μενέλαος αὐτὴν ἡγήτειον ποιητάς κόμης

— U — U — U — U — U — U —

Οὐ. 459

πτονόδομην, Μενέλαι. Τυνδάρεως δόδε

— U — U — U — U — U — U —

1. Η παρουσία κυρίως ὀνόματος ἀναγράψει καὶ φράσῃ τὸν ποιητὴν νὰ διποιεῖται τὸν πρώτον λαζαρέο μέρος μὲν διανομέας: οὐ — — — οὐ — — (βλ. σ. 86):

Αἰσχ. Εἰτ. 547

Παθεῖτοντος, ἵπατε δὲ τούτον ἀπότε

— | U — — — U — U — — —

Αἰσχ. καὶ χορεὶς τεῖχος ἀναρέται:

Αἰσχ. Χορη. 1043

φανερότερος καὶ πενθεκανταργενός

— — — — — — — — — — — —

2. Μερικοὶ θεαρότων δὲ καὶ στὴν πρότεττον σόλην ἔχουμε τὸ φανερόντα τὸν μερικόντα,

για τὸ διόνυσο μαρκάρεις πόλιν.

Σοφ. 'Αντ. 1045 πάπιαν δ', ὃ γεραιὸς Τευρεσία, βροτῶν

πάπιαν δ' ἡ μὲν πάπιαν πάπιαν

Οἰδ. Κ. 1 τέλον τυποῖο γένετος 'Αντηγόνη, τίνας

τέλον τυποῖο γένετος 1

Γενικὴ παρατὴριση: Συντονικές δρεσινές ἔδειξαν ότι οἱ περισσότερες ἀναλύσεις στὸν Ιαμβικὸν τριμετρὸν τῆς τραγῳδίας γίνονται 1) ἀνισωτέρας ἢ πότε τὴν τριητήν, 2) στὴν ἀρχὴν τοῦ στίχου.

Οἱ Ιαμβικοὶ τριμετροὶ στήσου τῆς καὶ ωμὸν διατάξειν εἶναι ποὺ πότε ἔχειν θέρη καταστενευσμένοι, σὲ σύγχρονη μὲ τοὺς Ιαμβικοὺς τριμετροὺς στήσους τῶν Ιαμβικράσσων καὶ τῆς τραγῳδίας. "Ετοι:

α) αἱ ἀνισωτέρες εἴναι τόρα ποὺ ποὺ συγένεται;

β) ποὺ λοιπὸν εἴναι καὶ οἱ προκαθέστες τοῦ Λευκιμματος τοῦ Pauson.

γ) συγκὰ λεπτοῦν οἱ τομές τῆς περιστότερες φορές αὐτῷ ὄφειται στὴν ἐπιθυμία τοῦ ποιητῆ, καὶ δημιουργήση κακοῦ μετατέλεσμα πλάνουται λέξεις ἐξαιρετικῶν ποιησάλαθρος: οἱ λέξεις αὐτὲς μετροῦν κακιὰ φορές νὰ καθάπτουν καὶ διόπλιθρο τὸ στίχον, ὅπως π.χ. στὸν 'Αριστοδένη'

Αισ. 457-458
ὅ στερεμαγραπτολειμματοποιώδεις,

δ ἀπεργαστοποιημένης

δ) τέλος, στὴν καρκαδίᾳ μπορεῖ νὰ συναντήσουμε καὶ «διασπασμένους διακτικούς». Επειδὸν διορθώνονται οἱ «κανόνες τοῦ» (Ι Ι —) ποὺ, γενητέοντο ἐπειτερικὸν τοῦ στίχου ἀπὸ διανισθέσεις, διασπάνται μὲ τέτοιο τρόπῳ ἀπὸ τὸν ποιητὴν ὁποῖος οἱ δύο βραχεῖτες τομές (τὴν μέσην ἀπὸ αὐτὸς) καὶ ἡ μερικὴ συλλαβὴν νὰ δικρέψουν σὲ διαρρηγεῖταις λέξεις, πρέπει ποὺ κανονικά (τριγωδία π.χ.) ἀπορεύεται. Π.χ.:

'Αριστοφ. "Ορη".

1022 ἑπίσκοπος ἥκει δεῦρο τῷ κυρόν φιλαράν

U — U U | — — U — U U — U —

1226 εἰ τῶν μὲν Μίλων μάρκομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοι

— — U — — U U | — — U —

1. Τὰ παραδείγματα ποὺ προηγήθησαν (c. 51 ξε.) κακοὺν φανερὸν ὅτι δὲν εἶναι στατικοὶ οἱ Ιαμβικοὶ τριμετροὶ στήσου ποὺ περιστοποιῶν δύο διανισθέσεις. Περιστότερες αὖτε δύο διανισθέσεις στὸ στίχο: στὸν Αἰσχύλο, δὲν δύουνται ποτὲ στὸν Σοφοκλεῖον δύο μόνο περιστοποιῶν (Οἰδ. Τ. 967, Φιλ. 932) μὲ τρεῖς διανισθέσεις τὸ μέσον. 641, 3 Ν. τοῦ Εὔριπον διέρχεται πότε διανισθρός — καὶ νεανιστροπετρός — ἀπὸ τοὺς τρεῖς τριγωδικοὺς ποιητές νὰ δηγῇ καὶ πεποιηθεῖσαν διανισθέσεις στὸ στίχο.

Αριστοφ. Βάρο. 652

διθροπος λεόδε, δεῦρο πάλιν βιθυτέον

— — U U — — U | U — U — U —

ΧΩΠΛΑΜΒΟΙ· Η ΣΚΑΖΟΝΤΕΣ ΙΑΜΒΟΙ

"Μῆται διοιδέζονται αἱ Ιαμβικοὶ τριμετροὶ στήσου ποὺ δέρουν μεράκι συλλα-
βὴ στὴν Θέση τοῦ 3. βροχήδος:
X — U — X — U — X — — —

II.γ.: 'Ιππεόνας', 3, 5 D.

"Ηδη ἡ ἀρχὴ παραδοστὴ θεωρούσεις «περέστον εύρεται» τῶν κωλατήματων τὸν Βρέστο ποιητὴν Ιππεόνακτα (μέσα τοῦ 6. αι. π.Χ.)¹ ἀρθρότερα κωλατήματος εὔρχοντος διακλίνησος, δ' Ηρά(ν)δος (3. αι. π.Χ.), δ' Βάριος (τέλος τοῦ 2. αι. π.Χ.).

Οι γωλατήματοι τοῦ Βαρβίου παρουσίζουν μάλιστα ποιητικά, ποὺ δέξεται τὸν νέον μαργαρούθη μὲ κάποιαν έκφραστή: δέρουν πάντοτε τονισμένη τὴν προτελευταῖς αὐλαχθῆν τοις.

78 Cr. Κόρας ποιήσας εἴπει μητρέι κλασσόστη:
(η) κλαῖε, μῆτρε, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔρου
νόσου με δευτῆς καὶ πόσων ἀνασφῆται,
«καὶ τίς σε, τέκνον» φρασὶ «ταῖς θεῶν σώσει;
τίνος γάρ οὗτος στοῦ βαθμοῦ στοὺς ἐστινήθη;»

Τὸ 3. διότιο τῶν κωλατήματων κωλύντεται κατὰ κανόνα διπλὸν βραχεῖτα σημεῖη, οἱ κέκυρθεσις εἶναι στὸν 'Ιππεόνακτα καὶ στὸν Βάριο ποιητέας, ἐνώ μετὸν Καλλίμαχος δέν δέρουσι οὔτε ένα παραδείγμα κωλατήματου μὲ μερικὰ συλλαβῆ στὸ αὐτῷ τῷ θεστρῷ.

Τὸ δέρημα τῶν Wiliamowicz-Koux (βλ. σ. 50) ισχεῖ καὶ γὰρ τοὺς κωλατήμους.

Τὸν κωλατόμητο μὲ μερικὸν τὸ 3. διότιο, αὐτὸν θε τῆς: τὸν Ιαμβικὸν τριμετρὸν στήσου ποὺ ἔγειρε σὲ πέντε μερικὰς συλλαβῆς (1), οἱ ἀρκάτοι τῶν κωλατήματος ισχιοτελογρυποὶ (= αἱ πεποιηθεῖσαι τὰ ιούλια, ὑπερβολικὰ καλῶν), καὶ θεωροὶ στον απρότον εὑρετή του τὸν ποιητὴν Ανάνιο (6. αι. π.Χ.):

στον αὐτόν τον εὑρετήν τοῦ ποιητοῦ Ανάνιου

1. Π.θ. Καλλα. "Ιαρθ. 1, 1 (=ἀπόστ. 191 Π.Π.):

διοιδέζος· Ιππεόνακτος· οὐ γάρ αὐτὸν ἥκει
(στὸ ποίημα ποὺ μερικὴ μὲ τὸ στήχον αὐτὸν τὸ παλαιό ποιητὸν Ιππεόνακτον παρουσιάζεται να μελλούστερον τοὺς μερικούς τοῦ κωλατήματος·

μήνα κατά την τελευταία του συλλογή:

— ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘

Συστήκεις είναι στο στύγο αὐτὸν ἡ τάση νὰ θεράψῃ τέλος λέξης ουτερά μπό

τὸ 2. προγειών μέτρο (διατίρεση).

Οι ἀναλύσεις είναι, φυσικά, και έδω διανεκτές, γνωστές και στο λαμβανόντα πρόμετρο, είναι ούτως και έδω σαφής ἡ τάση ολοκληρώσεως νὰ συσταρεί ωραία στην άρχη τοῦ στίχου ἢ άμεσως πάτερα λένε τη διάρροη:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟ ΤΡΟΧΑΪΚΟ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟ

Στὴν Ποιητική του ὁ Ἀριστοτέλης μιᾶς γιὰ τὸ «μεταρθρόλεῖ» ποὺ χρειάζεται νὰ γίνουν στὴν τροχαϊδία δύστοι αὐτὴν νὰ βρῆ τελικὰ τὴν «αὖτῆς φύσιν». Μήπ πάπ τὰς μεταρθρὰς αὐτὲς ήταν ἐκεῖνη ποὺ έδωσε στὴν τροχαϊδία τὸν σπαρό της χαρακτήρα (1440 a 20) «διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταρθρῶν δύνεται λατεστινθῆν»). Με τὴν τελευταία αὐτὴν ὁ Ἀριστοτέλης οἰκεῖται μάλιστα ἀλλή σημαντικὴ μεταρθρὴ ἢ μεταρθρὴ αὐτὴν ἀναφέρεται στὸ μέτρο: 1449 a 21-24 «οὐ τε μέτρον ἐκ περιφερέου λαμβεῖν ἔνεστο. τὸ μὲν γάρ πρῶτον περιφερέῳ ἔργωντο διὰ τὸ αστυράχην καὶ ὅργηστικατέρων εἶναι τὴν πόλησαν, λέξεων δὲ γενομένης αὐτὴν ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὑρεῖ». Δὲν λαμβεῖται ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀριστοτελῆς ἡνωτεῖ τὸ τροχαϊκὸ περιφερέο. ὁ ἑδονὸς τὸ διευκρινῆται δηλαστεῖ στὴν παρόληρη περιστήρηση του στὴν Ἀριστοτέλη: 1408 b 36 «εἰ δὲ προγένος κορδικανῶντες· δηλοῦ δὲ τὰ περιφερέα. ἔστι γάρ τροφεδεῖ (= ἐλαφρῶς καὶ γρήγορος, σβέλτως) βρύσις τὰ περιφερέα»¹. Πλακιστέρα εἶχαν γράψει ποιήματά τους σὲ καταληγματικὸς τετράμετρον στίχους ὁ Ἀριστοτέλης στὸ δόλων.

Ο καταληγματικὸς τροχαϊκὸς περιφερέας στίχος ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα προχαϊκά μέτρα (— ˘ ˘ ˘), ποὺ τὸ τελευταῖο δύμασι εἶναι συντομευ-

1. Ὁ ἀριστοτελῆς ὑποθέλλει τὸν θεατέρῳ αὐτὸν χαρακτήρα των τροχαϊκῶν ρυθμῶν στοὺς μελλούσους τροχαϊκούς περιφερέους στίχους του:

Ἀριστ. 20a. τρόπος πάς ἐπου θάνατο καὶ τὸν διῆρα πανθίσου

τὸν θεατήρος αὐτούν· τῇ πόλει γέρος

βιολοφεῖται τὸν ἀρρεῖ τοτεον. μάλιστα μητροβατε,

εἰ τοιοῦ διῆρα στρέψαι γῆρας τὴν θεατήραν φέρειν.

αγρέματον εἶναι καὶ τὸ αρρεῖ στρέψαι πολὺ μᾶκις δέραι σαλῆγη τῷ αἰτούσι τὸν στίχον: δὲ ποτὲ εἰδόθεν αἱ τὸν διακόπτων γράμματα σπουδῆς· ταῦτα δηγων τοὺς χρόνους, ταὶ δὲ λόγοι αυτοῖς τῷ δράματι.

2. Σύνας προγειών ποὺς αποτελεῖται μπό μικρό καὶ μικρή βραχίνες σύλλα.

- 1) Γὸ ζεῦγμα τοῦ Πορσονίστα καὶ γὰ τὸν καταληγματικὸ προγένοντα περιφερέο στήσο: ἀν τὸ 3. ἀλλογρα τὸν μακρό, δὲν ἐπιτέλεσται ἡ μακρὰ αὐτὴν συντίλασθη νὰ εἴναι ἡ τελευταία μιᾶς πολυτόναλαβής λέξης. Ο Louis Havet (1886) ἔκανε γιὰ τὸ στίχο αὐτὸν τὴν πρόσθετη περιστήρηση διὰ τὸ δύο ιεράτει καὶ γιὰ τὸ 1. ἀλλογρα.
- 2) Οι πελαιότεροι ποντικοί ποὺ ἔργαν ποιήματά τους στὸ στίχο αὐτὸν ἀπέρρηγαν νὰ ξύουν μέσα στὸν δύο στίχο τέλος λέξης μετερά μπό τὸ 3. ἀλλογρα ἢ θετερά μπό τὸ 6. καὶ τὸ 7. μακρό (Ζεῦγμα τὸν Williamowitz - K o o x πρ. σ. 50).

ΖΕΓΓΑΤΑ

- 1) Η διαπίστωση ποὺ κάνουμε στὴν περίπτωση τοῦ λαμβικοῦ τριμέτρου, ίσχυει καὶ γιὰ τὸ καταληγματικὸ προγειών περιφερέο: οἱ καθημικοὶ ποιηταὶ κατατεκμίζουν τοὺς στίχους τους μὲ μεταλλέτηρη ἔλευθερη. Προτίματα: οἱ ἀναλύσεις εἶναι σ' αὐτοὺς περισσότερες, οι παραπέδεσις τῶν λεγογμάτων συγχέεται, ἡ παρουσία τῆς διαμέσεως δέραι σπάνα (στὸς περιπτωτικούς αὐτὲς οι καμποτηταὶ φροντίδουν κακιὰ φορά νὰ ὑπέρχῃ τέλος λέξης θετερά μπό τὸ 5. μακρό).
- 2) Τὸ προγειών μέτρο είναι μικρότερη διαδοχή (πρβ. διανοια σ. 24 σημ. 1, στὴν προγειώντα ποὺς τὸ τελευταῖο στοχεῖο τοῦ προγειών μέτρου εἶναι δύοτο).

βη (—). Τὸ προγειών μέτρο είναι μικρότερη διαδοχή (πρβ. διανοια σ. 24 σημ. 1, στὴν προγειώντα ποὺς τὸ τελευταῖο στοχεῖο τοῦ προγειών μέτρου εἶναι δύοτο).

Διαιρέση: στὸ τέλος τοῦ 2. μέτρου, ἢ τοιμή: βατερα ἀπὸ τὸ 2. βραχὺν ἢ τὸ 3. διογό.

Παραδείγματα:

Τριπάνναξ 79 D.

εἶ μοι γένοιτο παθένος || κακή τε καὶ τέφενα

— — οὐ — οὐ — οὐ — || οὐ — οὐ — —

Αριστοφ. Βάτη.

905 αἷλ' ὃς τάχιστα καὶ λέγειν || οἴτω δ' ὅπως ἐρεῖτον

— — οὐ — οὐ — οὐ — || — — οὐ — οὐ — —

923 κατέπειταν θεάθη ταῦτα | ληρόστε καὶ τὸ δέρμα

— — οὐ — — — οὐ | — — — οὐ — οὐ — —

916 · ἐγὼ δ' ἔξαρσον τῇ σωτῆρι, | καὶ με τοῖτον ἔτερον

οὐ — οὐ — — — οὐ — — | οὐ — οὐ — —

ΙΑΜΒΙΚΟ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟ

Κυρίος: Σοφ. Ἰηνευαὶ 291-320.

Σύγχιμα: × _ ο _ × _ ο _ × _ ο _ × _ ο _
Τομές: χανονικά ὑπερα ἀπὸ τὸ 2. ἢ τὸ 3. ξύνορο πολὺ σπάνια ὑπερα
ἀπὸ τὸ 2. βραχύ. σπάνια καὶ ἡ διαιρέση στὸ τέλος τοῦ 2. μέτρου (μέσην τομή).

Παραδείγματα:

Σοφ. 177.
291 μῆτὴν ἀποτελεῖ | πατέρα γάρ σε | προστηλάθεας ἔπη

— — οὐ — — — οὐ — οὐ | — οὐ — οὐ — οὐ —

293 παθοῦ θανὼν γὰρ | ἔστι φωνὴν, | ζῶν δ' ἄναυδος πήρε οὐτηρό

οὐ — οὐ — οὐ | — οὐ — — — οὐ — οὐ — οὐ —

304 ποτῶν δὲ τούτοις ἐνέπεσεν; | παρόστονον, εἰ τι πλέον ἔχεις

— — οὐ — οὐ — οὐ — || — — οὐ — οὐ. οὐ οὐ οὐ

299 οἰοῖς αὐτούσιν δέσποιν, | ἀλλ' ἀλλοι τούτοις ἔξενησον τρύπου

— — οὐ — οὐ — οὐ | — — — οὐ — — — οὐ — —

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟ ΙΑΜΒΙΚΟ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟ

Καλλιπ. Ιαμβ. 12

48 δόσα τοι πνθανόνος | αγκαήης ἔσω

— οὐ — — — οὐ | — — — οὐ —

22 ἕρβοδην "Ηρη" | θυμαρέθες ημέσην

— οὐ — — — | οὐ — οὐ — οὐ —

ΣΚΛΩΝ ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟ ΤΡΟΧΑΙΚΟ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΣ

Ανέντος ἀπόστ. 5 D. (ὅπου διπλοὶ οἱ στίχοι 3-5 εἶναι χανονικοὶ κατα-

ληκτικοὶ τροχαῖοι τετράμετροι), Τριπάνναξ ἀπόστ. 70-76 D.

Σύγχιμα: _ ο _ ο _ × ο _ ο _ × ο _ ο _ × ο _ ο _

Διαιρέση: στὸ τέλος τοῦ 2. μέτρου.

Τριπάνναξ 73 D.

καὶ δικτεσθαι Βίανος || τοῖς Πειρίδος κέδσασ

— οὐ — — — οὐ — — — || — οὐ — οὐ — —

1. Φαίνεται διτὸς ὁ στίχος πρωτοχρηστούθρυψ ἀπὸ τὴν μεδίμνην ποιητη (Ἀλκατός

178 P. = 65 D., Ἀλκατόν 15 P. = 11 D.);

2. Άλλοι 178 P. δέξαι με κωμαδόνα, δέξαι, μέσοναι σε, μέσοναι

ΚΑΤΑΛΗΠΤΙΚΟ ΤΡΩΧΑΙΚΟ ΠΕΝΤΑΜΕΤΡΟ

Απότομ. 399 Ρι. τοῦ Καλλιάρχου.

Σύγχρονος: — U — X — U — X — U — X — U —

Καλλιάρχος. 399 Ρι.

έργεται πολὺς μετ' Αἴγαντον διατηνήσκες ατ' οιηρηῆς Χίων

μηγορεύς πολὺς δὲ Λεοφόρος ἄντος νέντρει σινάρης δήγον

— U — U — U — U — — U — — U — — U —

ΚΑΤΑΛΗΠΤΙΚΟ ΑΝΑΠΛΙΣΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟ

Κιρύλος στὸν διαλογικὸν μέρη τῆς καθημαδίσεως (ἡδη στὸν 'Επίδημον) (π.).

Αριστοφ. Δρ. 546-620)

— UU — UU — UU — UU — UU —

Σύγχρονος: UU — UU — UU — UU — UU — UU —

(εκταράρχητο διαπεντοκό δίμετρο + καταληπτικό διαπεντοκό δίμετρο)

Διαβεβού: στὸν τίτλον τοῦ 2. μέτρου, ἡ ταυτή: μὰ βραχεῖα συλλαβῇ πολὺ

πολὺ ἀπὸ τὴν τῆς διαφέρεται.

Παραδίγματα:

Κρατίου δύοτον. 220 Κ.

Καρότεροι διώνοντες, οἱ Λερναῖοι || Βοῶντος οὐδαέροι διώνοντες

— U — U — U — U — — || — — U U — U U —

554 Αριστοφ. Δρ.

ἰκετεύοντες β' θρωνίστοντες || τῷ πανδοῖν' εὐθής ἀνέκει

558 καὶ μὴ τοπος ἀπειπεῖσθαι, | τὰ πανδοῖν' εὐθής ἀνέκει

— — — U — — — || — — — U U —

Διαβ. 550

καὶ δὲ εἰκότες βραχεῖας διπλακατοποθεῖν ἀπὸ μία μαρτζί, ἐν δη-

ξινεῖς τὸ λεγένδον Λακωνικόν ξέδ:

Τητ. 16 B. (Carmina popularia ἀριστ. 19 D.)

δινεῖ, δὲ Διηγόντας εὐνοῖο καύσον, ποτὶ τὰ "Αέριοι κινοῦσιν

UU — U — — — || UU — UU — — —

ΑΛΟΜΕΝΟΙ "Η ΛΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'

1. ΣΤΙΧΟΙ «ΚΑΤΑ ΜΕΤΡΟΝ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΑΝΑΠΑΙΣΤΗΚΟ ΔΙΜΕΤΡΟ

Στὸν σπάστορο (υ υ ὄ) εἶναι διανεγκόντι: μόνον ἡ διατάξιστη τῶν δύο βραχίων συλλαβήν ἀπὸ μία μετρά (-̄), μέλλει καὶ ἡ διατάξιστη τῆς μεταράφεως ταῦτα δύο βραχίων (υ υ ύ υ: προελευσματικό). μὲ τὸ συνταξιμό μέλλοντα τῶν δύο αὐτῶν διατάξεων μπορεῖ ἀπὸ ἕναν σπάστο νὰ προβεθῇ καὶ διεκπελεῖται: — υ υ. Μελονότι λοιπὸν δύο διατάξεων μέτρο αποτελεῖται σὴ βασικῆ του μορφῆ μὲ δύο μεταράφεις ποὺ η κάθηται ἐπειδὴ της αὐτῆς δύο βραχίων συλλαβῆς (υ υ - υ υ -), ταῦτα πρέπει τὸ διατάξιστο μέτρο παραπομπαῖς μὲ τουλάχις μορφῶν, ἵνα προκύψῃ μὲ τὸ στήμα: — υ υ - υ υ -.

Η καρότηρη μορφὴ μὲ τὴν οποίαν μετατρέψει τοὺς διατάξιστους τὴν ἀρχαίαν ἀλληγορικὴ ποιήσην εἴται τὸ ἀναγνωστικὸν δίμετρο:

υ υ - υ υ - υ υ -

Ο ἀναπαστικὸν διμετρὸν στὶς χορεύεις τοῦ θεοῦ τοῦ ριζοῦ του, φυσικῆς καὶ στὴν κομψατίκη, ληρημοτοιθήρας χυρίας (λόγω τοῦ ριζοῦ του, φυσικῆς) στὶς στρατιώτικον (πάροδοις) καὶ ἔξοδου τοῦ Χοροῦ (π.χ. Αἰγ. 'Ικέτ. 1 εξ., Πίέρ. 1 εξ., Αγ. 40 εξ.) η καὶ [μετανομάσθεν] προσάπειαν (π.χ. Εὐρ. Ιηταλ. 176 εξ.) (εμβαθηρίαν διαπαλατικὸν δίμετρο).

Ο στίχος αὐτὸς ἔχει κανονικὴ διατάξεων σὸν τέλος, τοῦ πρώτου μέτρου. Τὰ παραδίηματα διατάξιστῶν διμετρῶν στήκων ποὺ δίπλα τοῖς λέξις λέγονται τοῦ πρώτου μέτρου εἶναι οὐχινά ταῦτα: στὶς προβολέ-

1. Τὸν προσελευσματικὸν τὸν διατάξιστον στὸν λαρυγγὸν διατάξιστον (Βι. α. 68).

τροφή μαζί τα παραδείγματα αύτά διατίθενται στην πόλη της Βιρτζίνια συλλαβή του δεύτερου μέτρου:

Αλσ. Αγ. 50-52

οἱ² ἔκπατοις || ὄλγεαι παῖδων
οὐ—_ _ _ _ _ || — _ _ — _
νατοι λεγέων || στροφοδινῶνται
οὐ—_ _ _ _ _ || υ υ _ _ _
περνύων ἔξειμοιστ | ἐξεσδίμενοι
οὐ—_ _ _ _ _ || υ _ _ _

Ο Α. Wistrand έκαψε στάτη 1934 τὴν ἀκόλουθη παρατήρηση γιὰ τὸν ἐμβατητικούς διαπαπατικοὺς διμετρίους τῆς τραγωδίας καὶ τοὺς ἀναπατοκοὺς διμετρίους τῆς μέσης καὶ τῆς νέας κωμῳδίας: «Ἄν τὸ περῶντα η τὸ δεύτερο μέτρο τὸ στίχου τελείων σὲ σπανιότερο ὅρθιμό, διὺς ἐπιτεύξεται η πρώτη μηχανὴ τοῦ σπουδέων νὰ εἴηται η τελευτὴ συλλαφὴ μᾶς πολούνδιαβος λέπτος αὐτῆς θα τοῖ: ὁ ποιητής ἀπορεύεται στὴν περίεργωτη αὐτῇ τὰ ἔχη μονούν. λαβῇ λέκτη στὸ τέλος τὸν μέτρον»:

οὐ—_ — _ || υ υ — —

Παραδείγματα:

Σαφ. Αγ. 110

δι' ἑψ' γῆμετέρη γῆπ Πολυνείκης¹

οὐ—_ _ _ _ _ || — _ _ _ _

Αλσ. Αγ. 45

στόλιον Ἀγρελον κλινονταραν

οὐ—_ _ _ _ _ || — υ _ _ _

Οι παραβίαιοι τοῦ κανόνον εἶναι στάντες. Η.γ.:

Αλσ. Εποδ 822

δι μεγάλεις Ζεῦς καὶ πολυτόνοιο
οὐ—_ _ _ _ _ || — υ υ — _

Εἰρ. Επ. 68

δι στρεπονὰ Διός, δι σκοτία ωἴε

οὐ—_ _ _ _ _ || — υ υ — _

Φυσικά, σύμφωνα μὲ δύο εἴτερες στάτη σ. 25 γιὰ τὸ περιεχόμενο ποι

1. Όποιος απόλετόν είναι Wistrand, δι ριθμός δύο ή τρία καταστροφές σὲ τὸ ποιητικό μετρό του τὴν διδούλωσθη μηρότητα: δι' αὐτοῦ σημειώνεται Πολυνείκης γῆπ εἰμαρτείται προσφέρει τὸν μέτρον.

[Με τὴν συγχρονικήν μηρότηταν υ _ _ υ _ _ υ _ — δι' εὐθύνεις στην ποιητική της διαπαπατητικήν διατάσσεται μὲ τὸν ποιητής μετρό της ποιητικής τῶν Αἰολικῶν ποιητῶν μετατοπισμάτων στάτη σ. 95. «Ἄλλη μηρότητα των διαπολιτικῶν: υ _ _ υ _ _ υ _ — (π.χ. Εἰρ. Βούλ. 896).]

ἔχει ὁ δρός αἱδένην στὴν μετρική, διὸν ἔχουμε παράδειση τοῦ κανόνα αὐτοῦ σὲ παραδείγματα διπολικά:

Αισχ. Πησομ.

1043 ποὺς ταῦτ' ἔπι' ἐμοὶ διπετέσθω μὲν
— _ _ υ υ _ || — _ _ _

1068 τοὺς προθότας γάρ μαστὴν ξυδισον
— _ _ υ _ _ || — _ υ _

Εἰρ. Ιππόλ.

181 δεῖρο γὰρ ἔλθειν πᾶν ἔπος θησο
— υ υ — _ || — υ υ _

191 ἀλλ' ὃ τι τοῦ ζῆτη φιλητέον μέλλο
— υ υ — _ || — υ υ —

Συγχά μὲν σερὴ ἀπὸ διαπαπατητικούς διμετρίους στάτης (περίοδος) κλείνει μὲν ἐν τούτῳ καταληπτικὸν αναπατοτικὸν διμετρὸν στάτηο.¹ Οπως ὁ ἀκατέληπτος διαπαπατητικός διμετρός, ἔχει καὶ αὐτὸς συγήθως διατίθεται στὸ τέλος τοῦ πρώτου μέτρου (δηλ. τοῦτο κανονικά διὸ εἰσενός) ἢ τὸ μὲν μὲν βιρτζίνια συλλαβῆ πόλ πέρα.

Βύρ. Ιπποτ. 186-190

κρεσσον δὲ νοσεῖν η θεραπεύειν.
— _ _ υ υ — _ || — υ υ —

1. Ο στίχος αὐτός, γνωστός ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ [θερ. τὸ πολεῖτικόν εἴρεται τὸν διαπα-
πατητικὸν ποιὸν γένους γραμμένον σ' αὐτὸν τὸ στίχον] [Bd. Carmina popularia διπολ. 18 D].
Τρίτης αρχέτικος μετρος μὲ τὸ διαπαπατητικὸν μέτρον αὐτὸς εἴη τὸ διοικούμενο παροτρόπιον τοῦ
τοῦ πολεῖτικον περιοχής (π.χ. αὐτοὺς καὶ πετρίδας διοικούμενον, «ἄρχατο» καὶ πάτερα μὲν διμετρον,
κατὰ]: διαποδίστατο, ἡ διοικούμενος αὐτῆς διοικούμενος γιὰ τὸ διπολική καὶ διπολικόν
μετρικά καταληπτικά διαπαπατητικά διμετρος στίχος.
Ο αρχέτικος παροτρόπιος στίχος αὐτῆς εἴναι τὸ ποτέ οὐδὲ [υ _ _ υ _ _ υ _ —] καὶ πρόον
ποιὸν εἶναι γνωστό μὲν τὸ διμετρος εὐνόπλοιον εἴναι τὸ ποτέ στίχος διαπαπατητικός εἴναι γνωστό:
διαπαπατητικός εἴναι γνωστό:
— υ υ — _ _ υ υ — _ εἴναι γνωστό:

γηματες (θερ. σ. 43 σημ. 1)
προσθιαστος (π.χ. Σοφ. Αγ. 355)

ενόπλος

Εἶναι τὸ αὐτό τοῦ τὴν διδούλωσθη μηρότητα: δι' αὐτοῦ σημειώνεται Πολυνείκης γῆπ εἰμαρτείται προσφέρει τὸν μέτρον.
[Με τὴν συγχρονικήν μηρότηταν υ _ _ υ _ _ υ _ — δι' εὐθύνεις στην ποιητική της διαπαπατητικήν διατάσσεται μὲ τὸν ποιητής μετρό της ποιητικής τῶν Αἰολικῶν ποιητῶν μετατοπισμάτων στάτη σ. 95. «Ἄλλη μηρότητα των διαπολιτικῶν: υ _ _ υ _ _ υ _ — (π.χ. Εἰρ. Βούλ. 896).]

ων - ων - | ω - ω ~

τὸ μὲν ἐστιν ἀνθεῖον, τῷ δὲ συνάδεται
οὐ ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ || — ω̄ ω̄ —
λίνη τε φρεσῶν καρεσί τε πηδος.
— ω̄ ω̄ ω̄ || — ω̄ ω̄ —
πᾶς δὲ σὸντηρος βίος ἀνθεῖον,
— ω̄ ω̄ — || ω̄ ω̄ —
κῶν εστιν πόνων ἀνθεῖον.
— ω̄ ω̄ ω̄ || ω̄ ω̄ —

Εὐρ. Ιωνίδ. 261-266

βιόντον δ' ἀρεσκεῖται ἔκπαθενόντος
οὐ ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ || ω̄ ω̄ —
φρει σφάλκεν πλέον η̄ τρέπεται
— ω̄ ω̄ — || ω̄ ω̄ —
τῇ δὲ ὑγιειδεῖ μᾶλλον πολεμεῖν.
— ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —
οἵτω τὸ λεπτὸν ἔτεντο
— ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —
τοῦ μηρὸν ἄγαν.
— ω̄ ω̄ ω̄ —

καὶ ἐμφρέσσονται σφοῖ μοι.

— ω̄ ω̄ ω̄ — || ω̄ ω̄ —

“Οπως δέχεται τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ παραδεῖγματα ποὺ παραθέτουμε ἀμφι-

ων πὸ πανω, ἀνθεῖον σὲ ἀνθεῖοντον δίμετρους στίγμας ποὺ ἀκολουθεῖν
αὐτὴν ὁ ἕνας διπέτρα μὲν τὸν δίπλο παρεμβάλλεται πότε τότε ἐνα δια-
πατστικὸ μὲν διμετρο: οὐ ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ —. Συντὸ τὸ μονόμετρο μὲν
τὸ βριόντεται ἀμέτεντο πρὶν ἀπὸ τὸν κατεληγόντον ἀνθεῖον δίμετρο στήρ:

Αἰτ. Ηὔρ. 1-20

Τὰς μὲν Πλεονῶν τῶν οἰκουμένων
'Ελλαδ' δὲ αἰτειται μετεῖται,
καὶ τῶν ἀπρεῶν καὶ πολιχώρων
ἔλεγοντα φηλακες, κατὰ πρεσβεῖαν
οὖς αἰτειται Σερβις Σερβιτεῖς
λαρεσιογενῆς

— ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —

καὶ τῶν ἀπρεῶν καὶ πολιχώρων
ἔλεγοντα φηλακες, κατὰ πρεσβεῖαν
οὖς αἰτειται Σερβις Σερβιτεῖς
λαρεσιογενῆς

— ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —

εἰλετο τὸντα φηλακες, καὶ πρεσβεῖαν.

ἀμφὶ δὲ τῶντα τῷ βασιλεὺον
καὶ πολιχώρων στρατεῖας θητη
κακοματις ἀγνω δροσιστεῖται
θητος εἰσαθεν.

— ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —

66

πάτα γαὶς ιαχὸς 'Αιαναρενής
φηλακε, θέου δὲ ἄνθηα βαζεῖς,

καθέτε τις μηρεος οὐτε τις ἴντεις
δῆστο τὸ Πλεονῶν δίμετρα:

οὐτε τὸ Σερβιον γῆς 'Αγρατανον
καὶ τὸ πατανον Κίανον ἔρως
πολιτοντές ἔβαν, οἱ μὲν ἐρ' Ἰππων, οὐ ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —
οἱ δὲ τοῦ ναῦν, πεζοὶ τε βάθηρ
οὐ ω̄ ω̄ ω̄ ω̄ — || — ω̄ ω̄ —

πολέμου στίρος παρέκκοντες.

Εὔκολα οὐτοις παρόρθεται κακοματις στὸ
ἐσωτερικὸν του ἀνθεῖον στὸ δίπλο μέτρα.

α) σὲ καλένεται ἀπὸ τοῦ στήγους αὐτοῦ δὲν παρατητέται κακοματις στὸ
β) οὔτε καὶ μεταξὺ τῶν στήγων (= στὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν ἔνα στήγο στὸ
ἕλλο) παρατηρεῖται κακοματις, ἔξαρτον ἀποτελεῖσθαι μόνο οἱ στήγαι 15-16
(εἴκονεται / οὗται), δ στήγος διμος 15 εἶναι καταληγόντες καὶ στὴν προτίμη-
τηνότατην καλένεται μὲν αὐτῶν ἡ μετρικὴ ἐνότητα (περιόδος), που δηλώνεται στὸ στ.
8¹ μὲν τὸν στ. 16 θὰ φέγγηται μὲν κανονισμός περιόδου.

γ) φύσει βρισκέτες συλλαβές στὸ τέλος των στήγων ποὺ καλένονται μὲν τα
ἀπὸ σύμφωνον τίνονται θέσει μετρέσθαι, ἀν στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπόμενου στήγου
νταρέηται λέξη ποὺ ἀρχίζεται μὲν τα στήγανται μὲν τα στήγανται περιστόρεα σύμφωνας πέθ. στ. 17.

δ) μόνο στὸν στ. 20 ἡ τελευταία συλλαβή λογορίζεται μετρό μετόντι

εἶναι ἀπὸ τὴν φυση της βρισκεται καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπόμενου στήγου βρισκε-
ται λέξη ποὺ ἀρχίζεται μὲν φωνην (στ. 21 οὖς 'Αιαναρενής γῆς 'Αιαναρενής).
ιθεντις in longo, λοιπὸν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ στ. 20 θὰ πρέπει διστόρο
να προσέξουμε ὅτι ὁ στ. 20 εἶναι κατεληγόντος καὶ ληρητεῖται γιαν τὸ κατέστη-
η μετρικὴ ἐνότητα (περιόδος) ποὺ δηλώνεται στὸν στ. 16 (πέθ. σ. 27).³

1. Σὲ στήγους διπέτρα οἱ ἀκολουθοι, διπλαὶ ἀπὸ τὸν Σερβιονῆς

Οὐδ. Κ. Οὐδ. Φηλακε, ποὺ τε φηλακείδεων εἴηται:
171 Αὐτ. οὐ πάτερ, μετρός οὖς γῆς μετρέσθαι

ἡ κακοματις συτιχειότατην, γιατὶ μὲν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν ἔνα στήγο στὸν μέλο εἶναι μετρό μετρόν.

2. Βα. σ. 28 καὶ σ. 34 σημ. 1.

3. Σὲ στήγους διπέτρα οἱ ἀκολουθοι διπλαὶ τὸν Σερβιονῆς

Αἴτ. 932 Κρ. λαρεσιογενῆς μετρέσθαι βρισκεται

933 Χο. οὐδεις, θανάτου τοῦτον ἐγγράφειον
ἢ φύσει βρισκεται τηλεσθητην τὸν πάτερ τηγάνου ληρητεῖται μετρό, γιατὶ μὲν τὸ

πέρασμα μέν τὸν δια τὴν πάτερ τηγάνου μέλο εἶναι καὶ μετρήται προσώπου.

67

όματρος στήνος δὲν προσωπεῖται γένος του οὔτε χαρισμάτα οὔτε τη δικαιοσύνη, μάλιστα βραχίονας τούς αφήνει να λογαριάζεται μακρά. Ήδη αὐτή η πρότινη, κανονική μόνο στήνος καταληπτικό διάμετρο στήνο που καθέτει μετά διαδοχής από το άκρωτον διαπαταστικούς διμετρούς στήνο στήνος, Αλλά στην πλευρά δεν οι διαπαταστικοί διμετροί στήνοι δεν είναι πέρα για πέρα αύτοτατής στήνο, μάλλον μάκρους σε μια μεγαλύτερη μετρική ένστριτα (σύγκριση).

Τοτέτας από τους είμιστριπτακούς διαπαταστικούς συναντοῦμε στήνο δραματική πολύην τών "Ελλήνων" και τους λεγόμενους λυρικούς (= διδύμους) άνταπαταστικούς: Είλοτε τους βριτανούς να άκολουθουν διάτεστων μετρών είμιστριπτακούς διαπαταστικούς ή και να διαπαταστηνούνται με αιώνων (πρβ. π.χ. τους διαπαταστικούς στήνο αρχής της Ιηρ. Αἰκ.: τοῦ Εὔριπος: οἱ πρὸν ἀπὸ τῶν 115 ἀνθεπαταστούς εἴναι είμιστριπτακούς, τὸ ἔδιο καὶ οἱ μετὰ τὸν στ. 142, ἐνδο στήνοι 115-142 εἴναι λυρικοί διαπαταστικούς), είλοτε νά πρεπειθείλονται σε λυρική πολύην διαπαταστηνούνται σε δίλλα μετρώ (Ιδές π.χ. τους διαπαταστικούς στήνο 153-εξ. ή στήνο Οἰδ. Κ. τοῦ Σοφοκλῆ στὸ τέλος τῆς στορφῆς 17-17 [πρβ. καὶ διαπαταστηρῷ 150-169]). Κυρίως δέρκος τους λυρικούς διαπαταστικούς τους αναντούμε στήνο διηγητικά διαπαταστικά τῆς τραγωδίας (πρβ. π.χ. Αἰτερ. Ηέρο. Ηέρο. 931 εξ.).

Στήνος λυρικούς διαπαταστηνούς:

α.) Η διάδεσης δὲν είναι ή διπλή, ήποτε στήνος είμιστριπτακούς διαπατ-

ατηνούς, ήτούτης της διπλής (βραχίονας αὶ στήνο διπλή τοῦ διπλούντονος ή).

β.) Είναι πολὺ συχνή η παρουσία του διπλούντονος και του προπελευσμα-

τικοῦ ρυθμού:

πρβ. Εἰρ. Εἰκ.

155 πολαν ἄζων, ποτὸν μὴνομον,
— — — — — || — υ υ — —
156 δειλατα δειλατα γήγονος;

Αἰστρ. Ηέρο.

930 αἰνῶς αἰνῶς ἐπι γόνον κεκλιται
— — — — — || υ υ ύ υ υ υ —
936 κακοράτιδα βοάν, κακομέλετον ιάν
υ υ ύ υ υ υ υ — || υ υ ύ υ υ υ υ —

γ.) Οι καταληπτικούς διαπαταστικούς διμετρούς στήνοι δεν χρησιμοποιούνται — ὅπος στήνο περίπτωση του είμιστριπτακούς διαπαταστικούς διμετρού — μόνο για νά κλεινουν μετά σειρά από δικατάληγκτους διαπαταστικούς διμετρούς στή-

νούς τώρα μποροῦν νά πρεπειθείλονται ζεύκεστα σ' αντούς, σε διπουαδήποτε θέση: κάτιτη περιστάνεται: οι καταληπτικούς στήνοι μποροῦν τώρα νά δικοιωθούν ένας ουσιαστικός μπό την ζήλον σε σειρά, είτε μετρέπα μπό δικατάληγκτους διαπαταστικούς διμετρούς τήντονται διμετρούς στήνοις είτε και πρὸν αιώνων (π.χ. Εἰρ. Ιων 883-888).

δ.) Τώρα λυρικούς διαπαταστικά διμετρού (ήδη μόνο το δικατάληγκτο μάλλον καὶ τὸ καταληπτικό) δεν είναι στάσιμα ή μπορούσαν τῆς διαμέρισεως στὸ τέλος του πρώτου μέτρου.

βή), γ) με τὸ ριθμόν $\frac{1}{2}$ οὐ $\frac{1}{2}$ (τέτοιος οὐ δύο βραχίες συλλαβές του προσώπου δακτύλιου έγινεν διπλακτηστής, δηλ. μία μέρη βραχία συλλαβή, καὶ συγκρίνως ο στίχος εἶναι καταληπτικός):

Αἰάκῳ 39, 3 P. (= 52, 3 D.)

κακοκρίθιον δέ τα συθέματα

ΕΚΘΑΛΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΔΑΚΤΤΛΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Τρίτος θεματος οι βραχίες διαφέρει πολλά κάποιων τοις λαρυγκούς δακτύλιον
ναί ξεραγγέλλουν δικαίον το ξένημα, τὸν διατριγγαλέμενο διήλασθη στήχο

τοῦ δακτύλου ξένηματος:

1) πάντα δέ τὸν πρώτον δάκτυλον τοῦ στίχου μαρτυρεῖ νὰ διατητῇ μία μα-
ρτυρὶ ἡ δύο βραχίες συλλαβῆς (τηνακτικὴ φύση καὶ μία μέρη βραχίες συλλαβῆς):

Στηρζ. 179b, 1 P. (= 3, 1 D.)

θερόντων μὲν τῷ 'Αμυδρίους δικοτι μὲ

—' οὐ οὐ — οὐ οὐ — οὐ οὐ — οὐ οὐ —

τινακτικὴν Μελαγχος

—' οὐ οὐ — οὐ οὐ —

Στηρζ. 178, 1 P. (= 1, 1 D.)

Φύλγρον καὶ 'Αρεταρος, δικαία τινα Γλοσσογρας

οὐ οὐ —' οὐ οὐ — οὐ οὐ — οὐ οὐ —

Αἰάκῳ 39, 1 P. (= 92, 1 D.)

Φύλγρον καὶ μέλος 'Αρεταρος

οὐ οὐ — οὐ οὐ —

2) οι δύο βραχίες συλλαβῆς τῶν δακτύλων μέρη κατ' ἔχονταν ἀντι-
καθιστανταν δικαίον μαρτυρὶ συλλαβῆς οι τριστινάδεις δακτύλων δάκ-
τυλον τὸν κανόνα:

Τριν. 287, 6 P. (= 7, 6 D.)

τοπει φερετροφορος δικαίας ποτὶ γήρηα

— οὐ οὐ — οὐ οὐ — οὐ οὐ — οὐ οὐ —

3) ο στίχος δέ τινα διατριγγαλέμενον τὸ τελείων πήνοτε μὲ τὸ ριθμὸν
— οὐ οὐ — συγκριτικὴ τελείων α) μὲ τὸ ριθμὸν $\frac{1}{2}$ οὐ $\frac{1}{2}$ (στίχος κατα-
ρριπτεται, β) μὲ τὸ ριθμὸν $\frac{1}{2}$ οὐ $\frac{1}{2}$ (τέτοιος οὐ δύο βραχίες συλλαβῆς τοῦ
προτελεταντος δακτύλου έγινεν διπλακτηστής δικαίον μέρη μέρη βραχίας συλλα-

Τιμ. 286, 1 P. (= 6, 1 D.)

θῆτι μέτρον αἱ τε Κορώναι

— οὐ οὐ — οὐ οὐ —

Τιμ. 282a, 4 P. (= 3, 4 D.)

Ζηρός μερόντος βούλαις

— οὐ οὐ — οὐ οὐ —

Πλάστον λεπτομετρήσανταν λαρυγκούς δακτύλων στὴν ποληστή τους δ' Αλ-
κυόν (Γ. αι. π.Χ.), δ' Στρογγύρος (Γ. β. αι. π.Χ.) καὶ δ' Πέιρος (Γ. αι. π.Χ.).
Ἀργότερα οι λαρυγκοί δακτύλων λεπτομετρήσανταν μέτρον τῆς λαρυγκούς ποληστή.
οὐ "Ψυρός στὸν 'Ασπρηρίου" (βλ. J. U. Powell, *Collectanea Alexandrina*,
Oxford 1925, 136) εἶναι ένα τυπικό περιβολεῖται πέτρου λαρυγκούς μάρμανο
(γράπτης τύραν στὸ 400 π.Χ. στὸ δακτύλων περιβολεῖται περιβολεῖται καὶ δακτύλω-
νος, τριμετρούς στίχους).

Η τριγραδία κατ' ἡ καμαρίδη λεπτομετρήσανταν διπλαίς τους λαρυγκούς δα-
κτύλων, σπανιότερα σὲ στίχους των 7 ή 8 αμέτρων, συμβολίζεται σὲ στίχους
τῶν 2 δις 6 αμέτρων (καὶ έτοι 1 αμέτρων = 1 δάκτυλος, δηλαδή $\frac{1}{2}$ οὐ οὐ η
—). Π.γ.:

Εὔρ. 'Ελ. 375-384

οὐ μάκαρ 'Αρεταρος ποτὶ παθετε

Καλλιτοι, διος δι λεγένων Ετε-

βας τερεροφαδων γηνος,

οὐ πολὺ μαρτυρὶς ἡμέτερος Ελαχερ πλέον,

οὐ μορφὴ θηρεων λαρυγνων

οὐματι μέλισσων στῆμα λατίνης

οὐμαλίδημας δάκτεια λιτόν·

οὐ τέ ποτ "Αρετας λεπτομετρεστο

κανονοκέρατος Ελαχερ Μέλισσων Τιτανών κοινων

καλλιστόντας έπειτα τὸ δ' ἡμέρα δέμεν

λέπεστης ὀλετον πέργαμα Δαρδανίας

λέπεστης πέργαμα Δαρδανίας

Αριστοφ. 'Ορε. 1748-1751

οὐ μέτρα κρέοντα διπλεστής φάσος,

48a

οἱ Διὸς δημιούροις ἔγκρισι παρεργόν,

4δικ

3δικ

3δικ

3δικ

οἱ γῆνται βραχυπήρες
οἱ δημιούροις δίκαιοι βροτατοί,
αἰτίας δέ τῶν κόσμων σεῖς.

‘Η ποιητής Πράξιλλας ἀπὸ τῆς Σικελίας (α' μισθὸς τοῦ 5. αἰ. π.Χ.) ἐδίωκε
τὰ δύοις τῆς στὴν ἀκάνθουθι μορφὴ διεκτυλικοῦ πεντάμετρου στίχου:

1' _ _ _ _ _ 2' _ _ _ _ _ 3' _ _ _ _ _ 4' _ _ _ _ _ 5' _ _ _ _ _ : πραξέλας εἰλείο

Πηραδείγματα:
ἀπόστ. 754 Ρ. (= 3 D.)

ἀ διὰ τῶν θρησκῶν καὶ δὲν ἐβλέπουσα
παθήσει τὰς κεφαλὰν τὰ δίπλα τὰς γάμα

Σοφ. Ἀντ. 134-135
ἀντιτύπη δ' ἐπὶ γῆς πέντε ταυτολογεῖς

περιφέρεις διὰ τὸν μαυροφέντη δὲν οὐαὶ

‘Ἄντοι τὸν Θηραῖον (;) ποιητὴν Ἀργείου λόιο (α' μισθὸς τοῦ 3. αἰ. π.Χ.) πή-
ρε τὸ δύοις τῆς μετὰ δύοις μορφὴ τῷ Κίονι αὐτοῦ στίχου (φαίνεται δὲν ὁ Ἀργεί-
βουλος εἶναι ὁ πρώτος ποὺ τὸν κηρυκωποῖος ακατέ στίχουν):

1' _ _ _ _ _ 2' _ _ _ _ _ 3' _ _ _ _ _ 4' _ _ _ _ _ 5' _ _ _ _ _ : αρχε βιόλας εἰλείο

Παραδείγματα:

Καλλιψ. ἀπόστ. 228, 1 Pf.

ἀγέτω θεός, τὸν γάρ ἔγώ οἶκα τῶνδες' ἀσθεῖεν

Εἰρ. Ἡρακλεῖδ. 356

μεγαληπνοῖσσι δίκαιος φένεις τὸ φοιτήσεις

Σημείωση:

‘Ο ἀναγνώστης θεοὶ προθέτει δὲν δηνας τὸν διακεκαλικὸν ἐξέμετρο τῆς ἑταῖρης πούρεων,
τὸ δίκοιον τοῦ εὐθείαν διεκτυλικόν οἱ μετεπεριπούνες μορφὴς τοῦ αἰμετρουν εἶναι δὲ
κεθηρες διεκτυλικοῦ (— _ _ _) καὶ δι πονθεῖσος (_ — _).

Στὴν καθητοῦ λύρης πολυτρηθεὶς διο μόνο ἀπροσδιηγητατα ὑπέρτυχον δέντων δὲ δέ-
πιου. 285, 3 Ρ. (= διαθέματα τῶν μακρῶν τὰ δύον βρυχατα):

Εἰρ. 285, 3 Ρ. (= 3 D.)

Δικαίος πονηρεύοντος διηγημόνος

— _ _ _ _ _ 2' _ _ _ _ _ 3' _ _ _ _ _ 4' _ _ _ _ _ 5' _ _ _ _ _

Πλω. Ἰθημ. IV 45

ἴσωντι Ταλευάδα:

— _ _ _ _ _ 2' _ _ _ _ _ 3' _ _ _ _ _ 4' _ _ _ _ _ 5' _ _ _ _ _

1. Εἶναι φανερὸν δὲν τὸν παραδείγματος αὐτὸν ἡ έξιτητα τούτης μάτιον τὸ δέντρον διαπήδησεν
παραγενόμενον τὸ λαρυγγοπατέρην καὶ τὸν διαπήδησεν.

Στὴν πραγματία εἶρουμε δια μόνο παραδείγματα, διότι τὸν Εὔρωπον
Αἰρόθ. 490

παῦται τε διαπεργωνες ἐρδούς πίνειν

φαίνεται δίμοις δέντροι στὸν χωριό αὐτὸν ἡ παραδείση δεν μέκις εἴσιστε τῶν πραγμάτων στὴν τοῦ

ποιητῆρος (ὁ Hermann διόρθωσε στίχον παραπάντη παραδείση μάρτυρος ἐρδος).
Τέλος στὴν κομικώδη εἶρουμε στὴν πραγματικήτη δίο παραδείση μάρτυρος (‘Ἀριστοφ.
Ἐκδ. 1169-έξ., ‘Ορθ. 1752), εἶναι δικαίος γνωστό στὶς κομικώδεις διεπιρήπτεις στὸν διανοῦ της
(συγχρ. γιά την τοῦ κομικοῦ ἀποτελέματος) περισσότερος ἐνεργείες.

— U — 1 (κρητικός)

U — — 2 (βαχαλέος)

— — — 3 (μολοσός)

— — 4 (σπονδεῖος).

Παράδειγμα:

Αισ. 'Αγ. 385-398 (= 367-380)

βάται δά τάλαντα Πεθώ,

περιθώνιου παῖς θρησκος Ἀτας

δίκος δὲ πᾶν μάταιον οὐκ ἐκρύψῃ,

πρῆπεν δέ, φῶς αἰνητικές, σίως

κακοῦ δὲ κακοῦ τρόπον

τύβιῳ τε καὶ προσφοῖται

μελαρταγής πέλει

δικαιοθέεις, ἔτει

δικετε πάτε ποτανὸν ὅρημα,

πᾶλε πρόστομα θεῖς θρησκον

λτᾶν δὲ κοντεὶ μὲν οὐτις θεῶν,

τὸν δὲ εἴσιστορον τῶν

φῶτ' θάλαντον καθαιρεῖ.

U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= 2iax βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= 2iax βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	2iax (= ux κρ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	2iax (= ux κρ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	2iax (= ux κρ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	2iax (= ux κρ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= ux 2iax)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	2iax (= ux κρ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= βαξ κρ βαξ)
U	—	—	U	—	U	—	—	—	—	—	—	—	—	3iax (= ux 2iax)

1. Μὲ αγρυπνοῖς τῆς βλαστὴς ταῖς αιχμαῖς.

2. Μὲ αγρυπνοῖς τῆς βλαστὴς ταῖς αιχμαῖς.

3. Μὲ αγρυπνοῖς τῆς βλαστὴς ταῖς αιχμαῖς.

4. Μὲ αγρυπνοῖς ταῖς αιχμαῖς ταῖς αιχμαῖς.

5. Βλ. σ. 84.

Τὰ ιαμβικά καὶ τὰ τροχικά μέτρα δὲν χρησιμοποιήθηκαν μόνο στην πόλη τοῦ προορίζοντος γιὰ διατήγειλα ἔξτρου σημαντικοῦ ήταν καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ γρόβιστου στην λυκανή ποιήση. "Ηδη δὲ ἀλκημαν εἶχε γράψει τροχιδία στην ιαμβική μέτρα (βλ. π.χ. τὸ ἀπόστ. 20 P. = 56 D.). τὸ θέατρο, φανταστική, καὶ ὁ Διηγούσας (βλ. ἀπόστ. 545 P. = 31 D. καὶ 585 P. = 44 D.). τραχυόδια στην ιαμβική μέτρα δικούσε καὶ μέτρο τὸν Τήρον Ἀναχρεφόντα, 6. αι. π.Χ. (βλ. π.χ. τὸ ἀπόστ. 428 P. = 79 D. καὶ 429 P. = 82 D.) ἀπὸ τὸν Ἀλκημαν πάλι καὶ μέτρο τὸν Ἀναχρεφόντα διέγιατα τραχυόδια τους καὶ στην τροχιδία μέτρα (βλ. π.χ. Ἀλκημ. ἀπόστ. 60 P. = 24 D., Ἀναχρ. ἀπόστ. 447 P. = 88 D. καὶ 419 P. = 90 D.). Ἀργότερα οἱ Λαύριοι καὶ οἱ τροχιδίους γερμανούσθρητους πολὺ πλειντες στὰ λυκανὰ μέρη τῆς δραματικῆς πρώτηστος τῶν Ελλήνων, συγγένεια μὲ τὴ μορφὴ δίμετρων (γιὰ τοὺς τροχιδίους: πετρομετρων) διατάθησαν τὴ κατεύθυντικῶν στήγων (π.χ. α) ταῦφοι: Αἰσχ. Αγ. 218 ξ.: 228 ξ., Σωφ. Τραγ. 132-140, Εὐρ. Ιλέτ. 415-418, Ἀριστοφ. Ἀγαθ. 263 ξ.; β) τροχιδίοι: Αἰσχ. Περιφ. Δεσμ. 415-417 = 420-422, Δορ. Ηλ. 1281-1287, Εὐρ. ΖΕ. 196 ξ.: 215 ξ., Ἀριστοφ. Ορφ. 1470 ξ.; γ) στὴν περιπέτειαν αὐτοῖς οἱ λυκονοὶ λαύριοι συνδιδόντων τοῦ συγκά με τοντού καὶ αισθινά μέτρα (βλ. σ. 80 καὶ 93 ξ.).

Στὴ λυκανή ποιήση τὰ ιαμβικά καὶ τὰ τροχικά μέτρα δὲν χρησιμοποιήθηκαν μόνο μὲ τὴ μορφὴ πολὺ μέτρα εἶναι γνωστή ἀπὸ τὴν διατήγειλα στην πόλη τοῦ διπλανοῦ στὴν λυκανή ποιήση καὶ διλεξ μορφές, παραλλαγές, στὴν προγραμματική ποιήση, τὰς βασικές μορφές καὶ μετρικὰ διοιδύμενες μ' ἐκείνην, ἀρχῶν προκύπτου μόνο μορφὴ μὲ συγκοπὴ τὴν διατήγειλα τὴν βιραγέστας ταῖς αιχμαῖς.

"Επει τὸν τὴν βασικήν μορφὴν τοῦ ιαμβικοῦ μέτρου προκύπτουν λυκανές μορφές:

74

Με τὸν θίσιον τρόπον μάλιστη βασικὴ μορφὴ τῶν τροχαῖκῶν μέρην προσήλιον εἰς ἀκύλωτον μορφεῖν:

— υ —
— υ —
— — —
— — —
(κρητικῶν)
(περιβάλλοντος)
(μολυσθόν)
(πανδεῖσις).

Μέλιντας γὰρ τὰ λαμβανὰ καὶ τὰ τροχαῖκὰ μέρη ταῦτη ἀπαγγελλούμενος τοῦτον (βλ. σ. 51 εξ., 57), κακούμενος ὑπὸ γὰρ τῆς δυνατότητος ποιητὴρ εἶται νὰ ἀπολέσῃ σὲ διο τροχεῖς ἢ καθὼς μακρὰ συλλαβῆ. Η τοιαύτη ποιητὴρ πότερον ὑπῆρχε καὶ στοὺς λυρικοὺς ἴεροὺς καὶ τροχαῖους:

Αἰσχ. Χορηγ. 55

στρίψος δ' ἄμαχον ἀδάματον ἀπόλειμον τὸ πρὸτον
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —

Σοφ. Ἡλ. 210

παῖνα μαθεαὶ παθεῖν πόροι
— υ — υ — υ — υ — υ —

Οἰδ. T. 192

φέλγεια με περιφόρας ἀπτιάτων
υ — υ — υ — υ — υ — υ —

Ἄρι. 360

παπούθρος δηνορος ἐπτο οιδένειν ἔργεται
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —

Εὔρ. ΖΕ. 203

δ' δ' ἡμεῖς έν αἷλι πολυταπής
υ — υ — υ — υ — υ — υ —

Στοὺς λυρικοὺς λέμβους δὲ τροχαῖους ἀνήκουν καὶ τὰ διατίτια μετρικά

τρήματα, ποὺ τὰ συνεντόπια διατίπερα συγκριτικὴ δραματικὴ ποίησις·
1) λ. γ. κύριοι: — υ — χ — υ — (οἱ ἀναλογεῖς τῶν μακρῶν συγκρίσιμοι
ἄλιοι ἀποκαλεῖσθαι):

Αἰσχ. Ἄγ. 176-183 (= 184-191)

τὸν φροντῶν βιοτοὺς δύο —
οντα, τὸν πάθει μάθος
θέρα κυνίων ἔργων
στάμεν δ' ἀπθέποντο καθοδίας
μυρηταίου πόνος καὶ παθ' ἀ-
κοντας ἥμετε σωματορεῖν·
διαιρόντας πόνον κύδος βίασος
σθήμα σεμνὸν ἕμενον.
τὰῦθι δέ τοι τοῦ πόνου γῆς
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —

2) ἥ θυ φ α λλια κει: — υ — υ — υ — υ —
Σοφ. Οἰδ. T. 210
τὰῦθι δέ τοι τοῦ πόνου γῆς
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —
— υ — υ — υ — υ — υ — υ —

Ο. Ιθυφαλλικὸς χρησιμοποιεῖται συγκλήτη στὴ δραματικὴ ποίηση γιὰ νὰ
αλεῖται ταύτισμά τροχούδια (πρβλ. καὶ σ. 111).

1. Δυοῖς στίχοις 1197-1247 τοῦ Πατρόκου του δ' Ἀριστοφόρου παρουσιάζεται τὸν Αἰγαῖον καὶ συμπληρωτὸν λαμβανόντα τριμετρὸν στίχους μέτρο πολύτονος τοῦ Βόρειου ηρού (— υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ —). Απὸ δεῖ τοῦ περιφέρεται τοῦ γελαστοῦ μέτρου διότι διάφορος τοῦ μετρικοῦ στήματος γιὰ τὸ διάφορο μέτρο δέοντος. — Φαίνεται δὲ τὸ λυρικόν τοῦ πέμπτου ποιητικού διάφορο στόχο μέτρον, διότι τὸ λυρικόν τοῦ πέμπτου ποιητικού διάφορο μέτρον διάφορο.

2. Φαίνεται δὲ τὸ θεοπατεῖται εἶναι τὸ δεύτερο μέτρο διότι καταληκτικῶν λαμβανούντων στίχου, ἀμέσως πατεῖται μέτρο τὸν τομῆ μετὰ τὸ δεύτερο μέτρο πάλιον.

[× — υ — χ] — υ — χ —

Δελτήλωσθι ότι έντι καὶ ἔντα ἀσημάτα κρητικὰ συντίθεται, διπερ φέτος καὶ παρὸς Βασ-

κολίθη»

‘Η τελεταία παρατήρηση τοῦ Ἡμεροτόνου θά πρέπει διαφοράδισ νὰ σημανῇ ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Ἀλκιμῆνος θὰ συνεγένεται — θετέος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς καταληκτικοὺς κρητικοὺς ἐξαμετρους στήγους — σὲ κάποιο ἀλλο μέρος.

‘Οποιοδήποτε, στὸν Βασιλικὴν βρέσκουμε πρόγραμμα γραμμένα

ἀποκλειστικά σὲ κρητικούς.

‘Η τρικαϊδεῖν μᾶς ἔδωσε καὶ τρητοῦδικα γραμμένα ἀποκλειστικά σὲ κρη-

τικούς (π.χ. Αἰσ. Ἰν. 418-422 = 423-427), συνήθος ὅμως προτιμῶντας νὰ χρησιμοποιῇ τὸ ριθμὸν αἵτε συνδυασμένο μὲ ἄλλους ριθμούς; μὲ τέμβρους, τριγάτους, διγάτους,¹ καρτζίμβους,² ἀλλογηνοὺς καὶ μὲ ἀναπλεστούς καὶ μὲ δακτύ-

λους (πθλ. Πύρ. Ὁρ. 1395-1424, Βασκ. 136 εξ.).
Στὴν καμπάνια συναντοῦμε καὶ κοινωνία δυον οἱ κρητικοὶ χρησιμοποιοῦντα συνδυασμούς μὲ ἄλλα μέτρα (π.χ. Ἀριστοφ. ‘Ορ. 1058 εξ. = 1088 εξ.), ἀλλὰ καὶ κοινωνία τοῦ εἶναι γραμμένα ἀποκλειστικά σὲ κρητικούς (π.χ. Ἀριστοφ. ‘Αριστ. 971-987 = 988-999). Συγκαὶ εἴναι ἔδω καὶ οἱ κρητικοὶ σὲ συγκροκόμητη μορφή: — — (πθλ. Αριστοφ. Λυ. 781-804 = 805-828).

ΚΡΗΤΙΚΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΡΑΤΟ

‘Η ἀγέλαια παραδίστη 1 θεωροῦσε τὸν Γορτίνιο ποιητὴν Θαλῆτα (7. al. π.Χ.) απρότονον εἰρετήν τοῦ κρητικοῦ ριθμοῦ (= U _), φαίνεται ὅμως ὅτι ποιητής αὗτος ἦταν ἀπόδος ἐκεῖνος ποὺ πρώτος χρησιμοποίησε τὸν κρητικὸν ριθμὸν σὲ καλλιέργη πρωτοπατικὴ λογοτεχνικὴ δημιουργήματα. Τὸ δρῦμα τοῦ βυθίσθαι — ἕνα δόρυα ποὺ δένει πάποδηρῶνται περά μόνο τὴν προέξεντη του — τὸ ἔγχομεν γὰρ πρότην φορὰ μαρτυρημένο στὸν κωμικὸ ποιητὴν Κρατίνῳ (5. al. π.Χ.); ἀπόστ. 222. Κ. ἔγρεε δὴ τὴν, Μούσα, Κρητικὸν μέλος.

Μὲ ἀνάλογη τῆς πρώτης ἡ τῆς δεύτερης μακράς, συλλαβῆς προσκήνου μὲ τὸν κρητικὸν ριθμὸν οἱ πατεωτικοὶ ριθμοὶ Ο _ U U U _ (‘επέτρος τριάδων) καὶ U U U (‘αρπάτος παίων). Οπωσδήποτε, ἡ ἀνάλογη καὶ τῶν δυον μακρῶν συλλαβῶν εἴναι σταυτότερη (βλ. π.χ. Αἰσ. ‘Ἐπτὰ 565 μεγαληγόρων μάθοσάς: Ο _ U U U _ U U U _ —).

‘Εδαχματαί εἴναι τὰ δείγματα μέργαδων ἐλληνικῶν ποιημάτων ποὺ εἴναι γραμμένα ματοκλειστικά στὸ ριθμὸν αἵτο: συνήθως δὲ κρητικὸς ριθμὸς κρητοποιεῖται συνδιασμένος μὲ μάλιστα ριθμούς.

Στὸν Ἡρακλείων, τὸ μεγάλο μετρωπὸν τοῦ 2. al. μ.Χ., κρητοποιεῖται ἀκολούθη διηγήσθηται ποιητρόπολις (‘Εγγειόθεαν περὶ μέτρων, σ. 42, 15 C.): «δίδυματα δὲ καὶ μέρη τοῦ ἔξαιμετρου προκόπεται τὸ μέτρον..., καὶ εἴτη δὲν ἔξαιμετρον καταληκτοῦ τὸ καλούμενον.... τὸ τοῦ Ἀλκιμῆνος ἐκ μόνου ἀπομενόνων (ἀπόστ. 58. = 36 π.).»

‘Αργοδίκα μὲν οὖν ἔσται, μάργον δὲ “Ἐρως οὐα <παις> πασδει

δεκτὴ ἐπὶ μῆνη καρπίουν, δὲ μῆνι μαθητῆς, τῷ καπαθολοκῷ.”²

1. Βλ. Σηρφ. Χ. 16 ὁδὲ δὲ αὐτοῖς καὶ τοῖς ριθμοῖς, Κρητικοῦς χρῆσθαι κατὰ τὰ φέν-

2. Λ _ U U U _ —
Λ _ U U U _ —
(πρόσθετε δὲ καὶ οἱ δύο σήμαι εἴναι καπαθολοκοί).